

Publicațiune periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

F. A&TOR

REGELE ARGINTULUI

din **NEVADA**

„AVENTURA“
Romane de acțiune și pasiune
Publicație periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

F. ASTOR
■ ■ ■

**REGELE
ARGINTULUI
DIN NEVADA**

— ROMAN DE AVENTURI —

**Traducere de
ANT. FELIX**

Ediția „Ziarul“ S. A. R., București
Imprimeriile „Adevărul“ S. A. București

LA 15 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecția de 9 LEI

AVENTURA

LA 1 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecția de 15 LEI

„ROMANELE CAPTIVANTE“

CARE RĂMÂNE NEINTRECUTA

In vânzare

MÂNA CU PATRU DEGETE

de Ch. A. Rickard

**Catalogul tuturor volumelor apărute se
află la sfârșitul oricărui vol. în vânzare.**

F. ASTOR

REGELE ARGINTULUI D I N N E V A D A

UN CUVANT INAINTE

Nevada e unul din cele 48 de state ce alcătuiesc uriaşa republică a Statelor-Unite.

Statul Nevada, la Nord-Est de California, are o întindere aproape cât a României-Mari dar numai 90.000 de locuitori (cam cât Iaşii). 5000 din aceşti locuitori sunt Indieni, Pici-Roşii, ocupând ţinuturi izolate. Cea mai mare parte a populaţiei e îngrămădită în cele câteva oraşe. Cei ce mai trăesc în puţinele ferme şi *ranch-uri* formează un număr neînsemnat. Nevada

este așa dar o țară aproape pustie de oameni, sălbatică și frumoasă, cu deșerturi și stepe, străbătută de impunătoare lanțuri de munți, Siera Nevada, cu vârful cel mai înalt Wheeler Peak (3980 m.).

Ținutul extraordinar de uscat suferă foarte tare de lipsa de apă, și acesta e și motivul principal al puținei sale populații, căci fermele trebuie să-și ude ogoarele în mod artificial. Chiar pășunile nu prea numeroaselor ranch-uri sunt aprovizionate cu apa trebuitoare prin șanțuri și irigații aduse de departe.

Indeletnicirea de frunte în Nevada e exploatarea minelor. Se scoate argint în mari cantități. Comorile acestea au atras, firește, multă lume vagabondă în regiunea asta sălbatecă, înzestrată numai cu trei linii ferate principale și câteva secundare. Ceva mai încolo de liniile ferate și ceva mai încolo de puținele autostrăzi e bine să nu te riști fără arme la tine. Niciun ziar nu știe și nu povestește de dramele ce se petrec în aceste pierdute sălbăticimi stâncoase.

Se ciocnesc violent în Nevada (tot ca și în Arizona, Texas și New-Mexico) cele mai extreme contraste: bandiți romantici, sdrențăroși, galopând pe cai furați, atacă transporturi de argint în ultra-moderne automobile care se apără cu mitraliere. Natura sălbatică a ținutului înlesnește gangsterilor treburile lor sinistre. În alegerea mijloacelor, aceștia nu cunosc

scrupule. Intocmai ca și bandiții din Mexicul sălbatic, care, cu sânge rece, aruncă în aer trenuri întregi, gangsterii Statelor-Unite nu se întreabă nici ei câte vieți omenești distruge o lovitură a lor.

Romanul de față evocă isprăvile „gangsterilor argintului”, episod palpitant al veșnicelor lupte din Westul sălbatic.

1

— Allo! exclamă Robby Bothwell, strălucitor de bucurie, scuturând mâinile lui Nick Parker și Hein Pott, de par'că voia să le smulgă brațele. Hei, băeți, asta se cheamă o surpriză! Ce vânt v'a adus pe meleagurile astca uitate de Dumnezeu ale Nevadei?

— Acelaș lucru te-aș întreba și eu, întâmpină Nick Parker.

— N'o să vă credeți urechilor! se umflă în pene Robby. Am moștenit o mină de argint dela unchiul Samuel. Inchipuiți-vă, băeți! O adevărată mină în plină exploatare! Unchiul Sammy era poreclit Regele argintului din Nevada. Și odată cu mina moștenesc și titlul.

Da, era într'adevăr o surpriză îmbucurătoare. Numai asta n'ar fi visat ei de-

spre neastâmpăratul Robby, al cărui cap plin de pozne svăpăiate era cât p'aci să fie scalpat de către Indienii din Amazoane. Ei, dar asta a fost acum o jumătate de an, o vecie pentru unul ca el. Și faptul că Robby Bothwell devenise acum proprietarul unei mine de argint bucură sincer pe acești westmani.

— Asta trebuie s'o sărbătorim! declară Robby, își trânti în cap cilindrul și porni cu cozile fluturătoare ale fracului spre o baracă, peste ușa căreia se putea citi momitorul cuvânt *Bar*.

Pe Hein Pott să-l pufnească răsul. Cilindru! Frac! Vestă albă! Pantofi de lac! Așa ceva — pe nebunul de Robby! Cine știe din ce societate a evadat, poate chiar dela propria lui nuntă!

Se așezară la bar. Robby comandă trața.

— Inchipuiți-vă, povestea el, mă găseam în plină petrecere, la nunta lui Mike Stratford, când fui chemat de avocatul meu. Pot să vă asigur că am fost tare mâhnit când omul mi-a comunicat că unchiul Sammy, pe neașteptate, tăcut și fără fasoane, a trecut în lumea celor dreți și m'a lăsat prin testament moștenitor. N'am pierdut un minut. M'am aruncat în tren și am pornit cum mă găseam. Un avion nu puteam găsi la iuțea-lă, că-l luam. Și iacătă-mă aici... Și mă și simt în pielea regelui Argintului din Nevada. Ciocniți, băeți! Să bem un pa-

har în amintirea și cinstea răposatului meu unchiu Sammy !

Goliră paharele.

— Despre care mină e vorba? se informă Nick Parker.

— Cunoști Nevada? A, ce prostie întreb și eu! Firește că o cunoști. Cam pus-tiu pe-aici, nu? Păi, mina Virgin, pe Virgin-River, în Mormon Montains.

— Virgin-Mine? Nu e proprietatea bătrânului Small?

— Exact. E copărtașul meu.

— L-ai anunțat de venirea ta?

— Nici vorbă. Tare m'aș mira să nu-mi înalțe o poartă triumfală cu ghirlande. Bieții oameni s'or fi certând acum în privința ceremoniilor de primire. Deci, ce voiam să spun — da, acum trebuie să vedem cum ajungem pân'acolo. E vreun serviciu de automobile? Nuu?! Atunci trebuie să facem rost de câțiva cai pentru noi. Da-da-da, boys, — am zis: noi. Veniți bine'nțeleș cu mine. Vă puteți considera ca invitați și oaspeți bine veniți. Allright?

— Domol, domol, îl preveni Nick. Ești înarmat cu toate actele, care te învestesc ca coproprietar al Virgin-Minei ori mai trebuie să mai consulți un avocat de-aici.

Robby se lovi peste frunte.

— Tii! cât p'aci să uit asta. Bine zici. Doolittle îl cheamă. Ephraim X. Doolitte. Comic nume, nu? Ephraim X.! Cum drăcu... se poate numi cineva X. ?

Acest X. părea că-i face mare bătaie de cap. Hein Pott chicoti. Trebuia să te uiți numai la Robby ca să te înveselești — afară numai dacă nu erai un melancolic fără leac.

— D-ta ești noul tovarăș al Virgin-Minei? se amestecă în vorbă bar-keeperul.

— Eu în persoană.

— Dacă-l aștepti pe Mister Small, apoi îți poți cumpăra răbdare și tutun pe câteva săptămâni, declară uscat bar-keeperul.

— Ce vrei să spui?

— Small a fost abia eri în acest onorabil oraș. Și când onorează Old California cu prezența lui, nu-l mai vezi înainte de patru săptămâni.

— Hm!... mormăi Robby pe gânduri. Cunoști pe avocatul Doolittle?

— Desigur. E o personalitate cât se poate de cunoscută în localitate.

În perete atârna un aparat telefonic. Robby ceru legătura cu biroul avocatului și căpătă răspunsul că Mister Doolittle a plecat ieri la Virgin-Mine și va fi înapoi abia mâine sau poimâine.

— Faimos! jubilă Robby. Înainte, marș. Dar cum ajungem noi la Virgin-River?

— *Come on.* Imediat după colț e stația principală, spuse Nick Parker.

Părăsiră barul.

— După colț ? se miră Robby — o sta-

ție? Credeam că în aceste coclauri înapoiate nu se pomenește — allo! se întrepruse el și holbă ochii mari. Apoi i se lăți pe față un zâmbet vesel. Ah, așa! o diligență — o poștă de pasageri de strămoșească pomenire, de acele ce erau atacate în drum de bandiți sângeroși și de Indieni doritori de scalpuri. Bun și aprobat.

Da, era un vehicul de modă veche dar care mai făcea o impresie de destulă soliditate, tras de patru cai voinici. Pe capră ședea Old Pete, care conducea poșta de mai bine de treizeci de ani, un bătrân uscățiv cu o coamă albă fluturătoare, cu obraji mototoliți și cu un nas care, în nopți întunecoase, putea servi drept far roșu, precum susțin prietenii lui competenți.

Afară de Parker, Hein și Robby mai plecau și alți câțiva călători. Era mai întâi o încântătoare doamnă tânără, al doilea un domn corpulent de vârstă mijlocie cu însoțitor, al treilea câțiva vlăjgani cu aere de aventurieri, poate cowboy sau căutători de minc — asta nu se putea stabili la prima vedere. În orice caz, fiecare avea un revolver atârnat la șold.

Doi din ei se instalaseră comod pe jeturile din fund. Al treilea voia să urce odată cu Robby. Căci mai era un loc liber în diligență. Și tocmai în fața doamnei. Robby n'ar fi fost Robby, dacă ar fi cedat un asemenea loc. Și cum cowboyul nutrea aceleași intenții, se ciocniră a-

mândoi violent pe treapta de urcare. Robby, ca mai îndemănat, cu o mișcare din umăr ce nu părea intenționată, îl făcu să sară înapoi pe pământ. Cu un blestem avan cowboyul trase revolverul și-și exprimă intenția să planteze un plumb în pânțele acestui obraznic „greenhorn” (neisprăvit, ageamiu, papă-lapte).

Asemenea amenințări nu sunt de obicei chiar așa de primejdioase precum sună. Robby, cunoscător al tonului acelor ținuturi, binevoi a-i da unele lămuriri amicale, fără însă a ceda terenul.

Discuția se termină prin aceea că bă-tăiosul cowboy își vâra arma la loc în toc, bombăni ceva în barbă și se saltă spre prietenii lui pe jețul din fund.

Acum puteau porni. Dirigintele stației făcu semn. Old Pete pocni din bici și poș-talionul luă drumul printre dealuri.

Robby tuși puțin. Tânăra, care era într'adevăr drăguță, îl examinează cu o privire de sus și-și dăruie apoi atenția peisajului păduros. Această vădită desconsiderare nu-l putu reține să nu deschidă totuși o convorbire amuzantă care smulse de mai multe ori câte un guițat de răs celor doi străini dar nu răuși s'o facă pe domnișoara nici măcar să zâmbească. Faimosul cuceritor de inimi new-yorkez, cum se socotea Robby că este, n'avea aci succes și pace. De aceea nici nu-i păru rău că insensibila girl (fată) coborî chiar la întâia stație.

O namilă masculină o aștepta. O îmbrățișă și o sărută.

— Ei, scumpa mea, ai avut o călătorie plăcută?

— Uf, cât se poate de plictisitoare, deschise pentru prima oară gura frumoasa taciturnă. Un maimuțoi din New-York, fugit probabil dela propria lui nuntă, se dădea în vânt să facă pe spiritualul. Slavă Domnului că mă văd iar acasă.

Robby auzise lămurit. Strâmbă din nas și se scărpină pe după ureche.

— Foarte manierată conia, nu?

— Sunt o sumă de făpturi care nu înțeleg de glumă, îl consolă Nick Parker. E destul să se uite la tine, ca să devie bănuitori cu anticipatie. Genul tău jovial nu e cunoscut pe-aici prin West, Robby.

— Atunci am să li-l fac cunoscut eu, well!

Interesul său se abătu curând dela peisaj la tovarășii de călătorie. Lângă el, iată două specimene ciudate. Probabil așa un fel de savant și cu asistentul sau servitorul său. Nu-i fu greu lui Robby să lege o conversație și să afle numele și profesiunea. Nu greșise în presupunerea lui. Profesorul Habakuk W. C. Chester și asistentul Daniel A. Phipps din New-York.

— Sunteți din New-York. Cunosc acolo aproape fiecare copil. N'am auzit niciodată de numele dv..

— Asta — ahâm — nu e defel de mi-

rare. Sunt întrucâtva — eh — ca să zic așa, un savant de cabinet.

— Ați strălucit până acum ca să zic așa — ahâm — întrucâtva în umbră, în-țeg, spuse Robby cu o tnutră serioasă.

— Așa chiar se spune cu oare care dreptate, declară gânditor profesorul, potrivitându-și mai bine ochelarii rebeli. N'am simțit, ce-i dreptul, ispita de a mă manifesta în lumea publicității. Spiritul superior nu are nevoie sgomotul răsunător, ci de liniște interioară, ca să creieze lucruri grandioase.

— Aha! Liniște interioară! aprobă Robby cu înțelegere.

— Da, vezi d-ta, tinere prietene, așa este: dacă vrei să ajungi la ceva în cariera d-tale, trebuie să știi să te concentrezi. Fără concentrare nu ești mai mult decât primul dobitoc, care datorită gurii lui mai mari și a obrăznicicii prostului, răușește mai bine în viață decât adevăratul învățat. Eu, din fericire, am mijloacele bănești ca să fiu mai presus de grijile zilei și de opinia semenilor și să mă pot închina cu totul studiilor mele. Rezultatele cercetărilor mele de ani îndelungați m'au îndemnat acum să întreprind acest voiaj în Nevada și — ahâm —.

— Să le controlăm exactitatea, completează uscățivul Mister Phipps pe un ton cavernos de bas.

— Foarte just! Să le controlăm exactitatea, confirmă profesorul Chester.

Intrucât acesta nu părea dispus să mai

dea alte deslușiri, Robby, ca autentic American ce era, nu mai puse întrebări. Căci acestea erau afaceri particulare, care nu priveau pe niciun alt om. Altceva era dacă profesorul începe singur să se explice. Totuși chestia îl mira pe Robby. Ce vor fi căutând ăștia doi în Nevada? Asistentul, după impresia lui Robby, cel puțin, făcea o impresie deadreptul stupidă. Iar profesorul aducea mai mult a mic burghez cam hahaleră, decât a învățat cu oarecare capacitate.

Monotonia peisagiului producea un efect adormitor. Chester și Phipps întrețineau o convorbire cu jumătate glas. Sgomotul ce-l făcea hodorageala poștalionului acoperea cea mai mare parte a convorbirii. Robby putu prinde numai câteva crâmpoie, ca: scrierea secretă, comoară, peștera misterioasă și altele de-alde astea, pe care le ținea drept cele mai mari gogomării. Hci, s'au dus timpurile acelea, peșteri cu comori nu se mai află în zilele noastre... decât cel mult prin romanele sentimentale sau prin filmele cu aventuri imposibile.

Robby se cufundă în amintirea lecturilor aventuroase din prima tinerețe și legănat de ele și de diligență adormi cu încetul.

Sus pe capră moșia moș Pete. Soarele îl moleșea. Ar fi tras bucuros o dușcă din plosca lui, dar vezi că era goală demult. Simți o atingere ciudată, care-l miră grozav. Un braț lung de doi metri nu avea

doar niciun om. Așadar dacă cineva îl bătea pe umăr, trebuia să șadă înapoia lui.

— Oprește puțințel, taică Pete, auzi el un glas gros lângă urechea lui; privind într-o parte zări gura neagră a unei respectabile țevi de revolver — și fii bun de ridică o leacă brațele în sus.

Deși, pe cât scria la ziare, trecuseră vremile de pomină ale Westului sălbatic, dar porunca: „Sus mâinile” sau „Stick em up” se mai auzea și astăzi destul de des. Well! Old Pete se supuse deci, mai ales că pe povârnișele din dreapta și din stânga veneau val-vârtej câteva duzini de vlăjgani călări. Diligența se opri. Cei trei pasageri armați și suspecți săriră jos. Slobozind câteva focuri de armă în vânt, călăreții impresurară harabana. Toți își trăsese ră basmalcele colorate dela gât peste fețe până sub ochi. Cei trei bandiți complici, ce se urcaseră la Old California, se puseră pe lucru să ușureze pe pasageri de grija avutului bănesc.

Li se porunci să coboare și să ridice frumușel brațele 'n aer. Robby bombăni ceva neînțeles. Nick Parker și Hein nu încrunțară o sprânceană măcar. Iși dădeau seama, probabil, că împotrivirea nu avea niciun rost. Mister Phipps și profesorul, dărdăind din toate mădularele, coborâră și ei după ceilalți, poticnindu-se și împleticindu-se.

Chester își căuta uluit ochelarii, care

în vremea asta se bălăbăneau de un șnur negru pe vesta lui.

— Domnilor, încep eu cu un ton de catedră. Eu sunt cetățean liber al State-lor-Unite și protestez așadar în contra acestui act de violență. Da, protestez ! Pro — — !

— Gura, maimuțoiule! tună unul din bandiții mascați, sfredelindu-i țeava revolverului în coaste, în timp ce un altul îi scotocea buzunarele, portofoliul și pescuia din el câteva bancnote.

Când terminară perchezițiile, unul, care părea capul bandei, bodogăni: — Slabă recoltă! Mai nu merită un „Hold up!” Gata. Urcați! Călătorie sprâncenată!

Bandiții săriră în șele. Pâlcul porni în galop sălbatic. Intre dealuri se stârni un nor de praf.

Robby lăsă mâinile 'n jos și și-le vârî în buzunare.

— Nu zău, spuse el clătinând din cap și cam zăpăcit, un atac veritabil de către niște bandiți veritabili?! Trebuie să mărturisesc că am socotit cu puțință așa ceva chiar numai încă în filme de fantazie despre Westul sălbatic.

— Da, băiatule, aici mai e viu Westul sălbatic și aici mai sunt posibile lucruri de care nici nu se visează în Est! îl lămurii sarcastic Parker.

— Așa întâmplare nemaiauzită, se văicări profesorul. Așa ceva scandalos, re-

voltător — n'am cuvinte să — să — Fără un cent în buzunar în călătorie! Ce mă fac acum?!

Mister Phipps, asistentul, clipi șiret din ochi.

— Noroc, Mister Chester, spuse el, yes — noroc în nenorocire cum se zice. Carnetul de cecuri ne-a rămas.

— Un noroc? exclamă profesorul ca scos din fire. Ce să fac aici cu un carnet de cecuri? Bani trebuie! Bani sunători, gheață! *By Jove*, asta se cheamă o pierdere de trei zile! Nu mai pot fi azi iar la Old California. Trebuie să mă înapoiez vasăzică mâine și să fiu poimâne abea iar aici — *oh Golly!* se întrerupse el, repezindu-și toate zece degetele prin păr. Trei zile — o pierdere ireparabilă de trei zile!

— Nu-ți face sânge rău, îl mângâie Robby, iar amabil și senin ca totdeauna. Ce-ți trebuie bani în munți? Aici n'ai nimic de cumpărat, aici nu sunt nici cocktailuri nici fetișcare nostime, de la care să trebuie să înghiți grosolăni.

— A, a! să nu zici vorbă mare! îl contrazise cu un zel morocănos profesorul. Sexul așa zis — ahâm — slab, se află unde nici cu gândul nu gândești.

— Ai mare dispreț, se pare, pentru el ?

— Și pe drept cuvânt, tinere prietene, pe drept cuvânt ! Opt ani am fost logodit. Acum sunt un holtei feroce, feroce îți spun, d-le!

— O, ți-a murit logodnica?

— N'a fost așa de filotimă, nu! M'a invitat pur și simplu la nunta ei, iar omul cu care se cununa nu eram eu. Mda— —!

— All right! croncăni Old Pete pe capra lui și pocni din bici. Cred că ar fi acum vreme, gentlemen!

Cei cinci bărbați urcară.

Nick Parker ședea tăcut. Hein Pott își rumega, pe gânduri, tutunul pe după măsele. Robby îi examina curios pe amândoi.

— Hm, mormăi el, pui prinsoare că vă sâcăie ceva. Am să vă despăgubesc, bine 'nțeleș.

— A, asta nici nu merită vorbă, declară Hein cu hotărîre.

— Ei, doar v'am invitat eu și —

— Lasă prostiile astea ! spuse și Nick Parker. Și, în ce privește atacul, se potrivește perfect cu tot tacâmul.

Robby făcea o mutră detot bleagă.

— Cum așa?

— Nu-ți bate nimic la ochi?

— Nuu. Cee?

— Cugetă bine.

— S'a făcut! declară Robby. Nu cunosc pe niciunul din bandiți.

— Nu asta am vrut să zic. Nicidecum! Atunci s'o lăsăm chestia pe altă dată.

După o călătorie de șapte ore, diligența ajunsese la Virgin-Mine. Robby se simți frânt de oboseală, pisat. Profesorul și asistentul lui își continuau drumul. Incotro, — lui Robby puțin îi păsa.

* * *

Bătrânul Small ședea cu avocatul Doolittle la cină. Small era un bărbat ca de șaizeci de ani, voinic, spătos, cu niște labe de urs. Mister Doolittle, pe lângă el, părea un prichindel slut. De după ochelarii lui scânteiau niște ochi tăioși, răutăcioși. Nasul roș-vânăt și-l îndopa mereu cu tabac.

Bucătăreasa, o negresă, mai puse trei tăcâmuri. Parker, Hein și Robby tăbăriră înfometați pe mâncare. Nimeni nu-i îmbia politicos. Infuleca fiecare cât voia. Era din belșug.

După masă, câteși cinci se așezară pe lângă cămin, în care ardea un foc bun, căci nopțile în Nevada erau destul de reci.

— Dacă n'aveți nimic împotriva, să rezolvăm numaidecât chestiile de afaceri, deschise convorbirea avocatul.

— Dați-i drumul! aprobă Robby, tolănindu-se în jeț cu mâinile pe pânțele. Dar înainte de începi, permite-mi o întrebare.

— Mă rog!

— Ce însemnează, la adică, X-ul d-tale?

— X-ul meu? Avocatul îl săgeta cu o privire indignată. X însemnează Xenokrates — domnule!!

Robby respiră adânc și ușurat.

— Insfârșit! N'o să crezi câtă bătaie de cap mi-a pricinuit acest X! Acum pot să ascult.

Asta era Robby, curat. Parker și Hein îl cunoșteau îndeajuns, dar ceilalți doi, era vădit că gustau prea mult asemenea glume. Fețele se erau atât de întunecate ca niște nori de furtună. ●

Avocatul își luă servieta cu acte, scoase mai multe hârtii, își căptuși bine nările cu tabac, strănută, tuși și începu:

— Ahâm! Inainte de a-mi exprima părerea în chestia groaznicului sfârșit al unchiului d-tale — —

— Cum adică groaznic? Bobby își îndreptă deodată trupul. Orice urmă de oboseală îi pieri dintr'odată. — Ce, așa de grea moarte a avut?

— Moartea i-a fost ușoară. Dumnezeu să-l odihnească. A fost asasinat!

Tăcere.

Măinile lui Robby tremurară puțin, când își aprinse o țigară.

— Așa!... a fost asasinat!... De asta n'am știut nimic!

— N'o știe nimeni, încă, afară de noi. *Well*, așa stau lucrurile. Unchiul d-tale, Samuel Bothwell, a căzut victima unei tentative de omor. Probabil că nu era întâia ce se încerca împotriva lui.

— Ce te face să crezi?

În loc de răspuns, Mister Small își trase în sus mâneca brațului drept. Se văzu o cicatrice roșie.

— De două ori s'a tras și asupra mea, spuse el posomorît.

— Dece?

— Dece?! Idecie n'am.

— Aveți concurenți, care umblă să puie mâna pe Virgin-Mine? interveni Nick Parker.

Îl săgetă o privire scurtă, tăioasă.

— Mai sunt două mine în apropiere — adică, ceea ce s'ar putea numi aici „a-propiere”. Amândouă aparțin aici unei Societăți cu care nu avem nimic de-a-face. De concurență nici nu poate fi vorba.

— Se povestește că o bandă misterioasă de prădători fac nesigură de ani de zile Nevada. Știți, desigur, asta.

— Firește. Expresia „misterioasă” e la locul ei, căci nu s'a pomenit, după părere-

rea mea, bandiți mai îndrăzneți, mai vicleni —

— Da — răsar ca din pământ și dispar tot atât de misterios cum au venit. Presupun că au un căpitan îndrăcit de priceput, de care ascultă orbește, căci atâta vreme nu s'a putut menține încă nicio bandă. Cele mai multe, prin succesele lor, devin cutezătoare și imprudente, și aleargă singur, în gura morții.

— Hi-hi! behăi avocatul. Vorbe frumuse, înțelepte! Păcat numai că aici nu se potrivește. Black Bart e un diavol șiret! Acesta nu cade în nicio cursă, oricât de dibaci ar fi întinsă.

— Ce știi despre moartea lui Mister Bothwell? sună subit întrebarea lui Nick Parker.

Un moment avocatul rămase încurcat. Mutra lui prefăcută tresări. Iși indesă cu grabă o porție de tabac în nări, strănută sgomotos și mărâi: — Ce știu? Nu mai mult decât ți-am spus. Bothwell a fost găsit, afară la Three Rocks, ucis.

— În ce chip a fost ucis?

— De un glonte tras pela spate și care i-a pătruns în inimă. Trebuie să fi murit fulgerător.

— Dece nu a fost înștiințat șeriful? Au trecut trei zile. Vreme destulă, ca să se facă să piară toate urmele.

Advocatul se burzului.

— Ia spune, rogu-mi-te, cine ești d-ta, la adică? Întrebările d-tale sună — ei,

drace — a interogator! Ai d-ta drept să
pui asemenea întrebări? Ai aici — ahâm
— vreo atribuție oficială?

— Mister Nick Parker e prietenul
meu, și asta ajunge, cred! declară calm
Robby.

— Prietenul d-tale? chițcăi avocatul.
He-he — prietenul d-tale. Așa ceva aș fi
putut aproape să mi-o închipui — aproape!
Bun, te pot liniști Mister Parker. Șe-
riful a fost înștiințat iar Mister Small și
lucrătorii minei au întreprins cercetări
amănunțite. Dar — n'au găsit nimic.

— Avea Mister Botwell vreun duș-
man?

— Pe cât știu eu, niciunul care să-i
poarte Sâmbetele, mormăi Small.

— După arătările dv. de până acum,
e vorba de un omor simplu —

— De — nu știu ce înțelegi d-ta prin-
tr'un omor simplu sau complicat —

— și nu de un omor cu jefuire! conti-
nuă neturburat Parker.

— Jefuire? Nu, de jefuit nu s'a jefuit
nimic.

— Well ! D-ta cunoșteai pe Botwell de
ani de zile. Erai tovarășul lui în afacere,
cum ești acum tovarășul moștenitorului
său de drept. Cunoști așadar împrejură-
rile și trebuie să ne poți da un indiciu, cât
de cât!

Small se sculă.

— Asta n'o pot! detună vocea lui a-

dâncă de bas prin odaie. Imi pare nespus de rău, că nu sunt în stare. L-am găsit pe Bothwell îmпуșcat. Am căutat urme, și vă pot încredința că mă pricep în dealde astea. N'a găsit nimeni, nimic. Dacă te îndoești de vorbele mele, informează-te la șerif. Are să vă spue și el la fel. Stăm în fața unei enigme.

— Așa, fără niciun motiv, nu se îmпуșcă niciun om pela spate. Era mister Bothwell schimbat în vremea din urmă? A scăpat vreo vorbă, căreia nu i-ați dat însemnătate dar care să ne poată pune în vreun chip totuși pe vreo urmă —

Small clătina întunecat din cap.

— Nimic. Bothwell a fost în zilele din urmă tot ca întotdeauna. Eram prieteni — buni prieteni, chiar. Și moartea lui m'a durut adânc. Ei, acum ce să facem? Să-i dăm pace. De înviat tot nu-l mai putem învia. Și chiar de-ar putea vorbi — cine știe dacă ar fi în stare să ne numească pe asasin.

— Dece nu? Intre asasin și Bothwell existau, fără 'ndoială, relații... dacă nu s'ar putea vorbi aici, pur și simplu, de un complot care să fie îndreptat împotriva proprietarilor lui Virgin-Mine.

— Complot? Din partea cui? râse scurt Small.

— Nu v'a cerut nimeni, lui Bothwell sau d-tale, să vindeți mina?

— Ba da — acum trei sau patru ani a fost la noi reprezentantul nu mai știu

cărei societăți. A oferit un preț destul de bun. Dar nici Bothwell nici eu nu aveam de gând să vindem. Mina e foarte rentabilă. După toate aparențele, vom da încurând și de aur.

— A, mă bucură aceste perspective, exclamă Robby. Dar de ce asasinatul a fost ținut secret?

— Pentru că speram să aduc pe canalii să se dea de gol prin vreo imprudență.

— Pe canalii? sublinie Nick Parker.

— Da. Pe autorii morali ai asasinatului — pe oamenii din umbră, căroro le datorez și rana asta!... Small bătea în brațul său drept.

În curând Robby, Parker și Hein se retraseră.

— Ce ziceți, băeți? își dădu cu părerea Robby. N'ar fi o adevărată plăcere s'o înhați pe pușlamaua asta și s'o spânzuri de primul copac?

Hein Pott își vârî mâinile în buzunare.

— Opinez că aici sunt mistere, în regiunea asta în genere și la Virgin-Mine în special. Opinez mai apoi, că mâine o să adulmecăm puținel locurile și oamenii. *Good night!*

— *Good night*, spuse căscând și Nick Parcker. O seară pasionată. Intrevederea a răscolit atât de mult pe bunul maestru Doolittle, că a și uitat complect să dea citire testamentului. Bietul tip! Îl compățimesc sincer.

* * *

Un fulger sfâșie orbitor întunericul. Tunetul răsbubuia grandios printre munți. Pădurea mugca. Copacii gemeau sub isbiturile furioase ale vijeliei și tot văzduhul fierbea sinistru.

Doi bărbați se luptau cu asalturile uraganului. Crengi și ramuri trosneau. Ploaia îi biciuia necruțător. Poticnindu-se, dând în brânci, blestemând, își deschid drum înainte. Ii agață spinii, se pocnesc de trunchiuri, cad în șanțuri, se cațără să iasă, și-și scot năduful în înjurături avane.

— Help — help (Ajutor) ! răsună deodată ca dintr'o peșteră.

— Phipps — Phipps! Mii de draci, de unde sbieri?

— De-aici! răspunse un glas infundat.

— De-aici? De unde?

— De-aici din fund. Am căzut într'o groapă. Ce porcărie! Valeauuu —! urlă el. Ajutor! Help — help — help — — că aici pier!!!

— Dar ce-ai pățit? strigă profesorul spăimântat. Phipps, dragul meu Phipps, ce strigi așa de disperat după ajutor?

— Heelp!! mugi Mister Phipps din bojogi. M'a apucat cineva — vreo fiară — vreun monstru — —

Profesorul alerga uluit de colo, colo și căuta în buzunar o armă.

— Phipps dragă, strigă el nervos, cum să-ți ajut? De ce fiară e vorba? E cumva o *puma*, numit și caguar sau leu argintiu, respectiv *felis concolor*, cum i se mai zice în termeni științifici? — Sau — ahâm — să fie un ursus cinereus, zis în vorbirea de rând urs grizzly, un fenomen neobișnuit în aceste — ?!

Deodată se aruncă înapoi. Tufișurile scunde se agitară violent. Morăind șgomotos, șbugi dintre ele o matahală neagră și dispăru în bezne.

Profesorul își privi ochelarii.

— Asta n'a fost ursus cinereus, ci un ursus americanus, zis și baribal sau și pur și simplu urs negru. Mister Phipps! Se aplecă prudent înainte. Mister Phipps — răspunde! Mai trăești?

— Imi vine să cred.

Gemând și gâfâind, asistentul se cățăără afară din gropnița nu prea adâncă. Pă-

rea o sperietoare. Hainele îi atârnau, fereniță, de pe trupul slăbănog.

Phipps se scutură ca un câine ud.

— A fost o luptă îngrozitoare. Poetic vorbind: o luptă cu balaurul! O luptă pirami — —

— Mulțumește soartei d-tale că nu a fost un grizzly, ci un relativ neofensiv —

— Arză-i-ar focul pe toți urșii, la un loc! bodogăni Mister Phipps, neprietenos. Crezusem că mă înhățase mama diavolului, nu alta. Uită-te la mine! Om mai sunt eu? Nu, sunt un — sunt o —

Amuți speriat și bălbăi ceva, întinzând tremurând brațul înainte.

Printre norii care goncau se ivi câteva clipe luna. O lumină albăstrie căzu în întunericul plin de spaime.

Profesorul clipi miop.

— Ce, ce vezi, dragă Phipps. Ce te îngrozește din nou?

— Colo — ! —

Nici la douăzeci de pași de ei sta pe un dâmb o fată. Purta o haină de piele, o fustă scurtă și niște bocanci. Pe cap o pălărie cu borul larg, fixată sub bărbie cu o curea. Lângă ea sta un jaguar care-și arăta dinții mărâind.

— Allo! strigă fata. V'ați rătăcit?

— Da! răspunse profesorul. Da, slavă Domnului! Nu, prea stimată domnișoară, din nefericire, voiam să zic! se îndreptă el. Nu știm încotro s'o apucăm. Vreți să fiți așa de bună, să ne arătați direcția?

— Direcția? Vă e frică?

— Frica e partea mea slabă — vreau să spun: n'a fost niciodată partea mea slabă, se grăbi el s'o asigure. Mister Phipps, care nu era nici el mai curajos, se dădea prudent pe după el. Profesorul Chester îi dădu un ghiont: Ei, ce te tot ascunzi? îi șueră el printre dinți. E doar numai o tânără domnișoară —

— Numai?! spuse Mister Phipps, clănțănind din dinți. Ce văd eu, e un Felis onza — !

Fata se apropia încet.

— Nu trebuie să vă temeți —

— Rămâi acolo unde ești! strigă profesorul agitat, ridicând, spre apărare, amândouă brațele. Oprește-te cu blestematul acela de Felis onza! Doamne sfinte, ce noapte! Aproape să-mi pară rău că am părăsit New Yorkul. Intâi ne calcă bandiții, apoi ne surprinde în pădure un uragan, după asta aproape să ne mănânce urșii și acum —

— Să am iertare, se iți pe după umărul profesorului asistentul, cu sunt acela care era să fiu mâncat de urs.

— Indiferent! sforăi, ca un cal speriat, profesorul. Pretind, ca să puneți în lanț acest Felis onza! Ce nepricepere! Ce imprudență strigătoare la cer! O fiară atât de periculoasă neasigurată nici măcar de o curea! Am să te reclam! Am să — cum?! făcu el, răsucindu-se spre Phipps, pe când acesta îl trăgea energic de mânecă.

— Fata ne poate ajuta, d-le profesor. Fii un pic mai politicoș, altfel — ahâm — nu e nicio plăcere să rămân sub cerul liber toată noaptea. Sunt ud până la piele și a și început să mă gâdile'n nas.

— Ce tot flecăriți aici, biete cartoafe nenorocite? se răsti fata cu dispreț. Felis onza — ce-o mai fi și aceea. Asta de-aici e un jaguar și un apărător mai bun ca un revolver sau o armă. Hai, mișcați-o din loc, peste două minute o să fiți sub un acoperiș și la căldură.. Tapaj ați făcut doar destul, că puteați fi auziți la cinci poște.

Se răsuci scurt în loc. Jaguarul o însoți. Ca niște câini plouați, profesorul și Phipps veneau în urma lor.

Intr'un mic luminiș era o cabană. Fata intră cu jaguarul și făcu lumină. Abia dupăce-i încredință că închisese fiara, Chester și Phipps îndrăzniră să calce pragul.

Fata își scoase pălăria și haina de piele. Privi, clătînând din cap, pe mosa-firii ei care dărdăiau și clănțăneau, le aruncă vreo câteva pături și spuse:

— Când veți fi gata, chemați-mă.

— Dar jaguarul unde e? întrebă, ne-încrezător, profesorul.

— Acolo unde nu poate face niciun rău — câtă vreme nu faceți prostii, sună răspunsul, nu prea încurajator.

Ea părăsi odaia. Chester și Phipps se desbrăcară și-și atârnară bulendrele ude pe lângă cămin.

— Mă gândesc cam stânjenit la momentul înapoierii domnișoarei, bombăni profesorul. Nu ne aflăm într'o toaletă tocmai de salon. Cazul de forță majoră, în care ne aflăm, scuză, nu-i vorbă, multe, totuși aș prefera dacă — hm da —

Incăperea avea două uși. Indărătul uneia mârâi deodată jaguarul în așa fel, că profesorului i se făcu părul măciucă, pe când Phipps scâncea, liniștindu-l:

— De intrat nu poate să intre.

— De unde știi că nu știe să deschidă o ușă? se răsti la el profesorul. Asta se poate numi, într'adevăr, o vecinătate puțin plăcută și extrem de alarmantă!

— Ce-ar fi să probăm dacă i-e'ncuiată? propuse Phipps.

— Mă rog! întâmpină profesorul înțepat. Îți cedez cu plăcere pasul.

— Mulțumesc! Renunț! Nu că n'aș avea curajul —

— Să lăsăm asta, spuse profesorul în-ciudat. Principalul e că ne vedem sub un acoperiș. Dar nu ți se pare ceva ciudat?

— Da. Fata cu jaguarul —

— Exact. Așa ceva se poate numi cel puțin excentric. O fată care trăește singură în pădure cu un jaguar îmblânzit, e ce-i drept o apariție care, cum s'ar zice, iese din cadrul banalului zilnic.

Fata veni cu șuncă, mezeluri și pâine, și aduse, apoi, și o cană cu cafea.

Profesorul știa ce cereau bunele maniere.

— Dați-ne voie, domnișoară, să vă mulțumim și să ne recomandăm: Profesor Chester și asistentul meu Phipps, din New York.

— Eu sunt Cassandra Gaynor.

— Locuiți singură aici?

— Impreună cu tatăl meu.

— A, așa!

Cei doi se așezară să îmbrace.

Furtuna continua cu putere. Necontenit svâcneau fulgerele. Tunetele făceau să sdrăngănescă geamurile și să tremure casa.

Profesorul Chester nu se simțea deloc bine. Lui Mister Phipps, dimpotrivă, se părea că-i venise inima la loc. Mesteca și înfuleca harnic, ca o batoză, și nu se odihni până nu văzu dispărute ultimele felii de salam și de șuncă. Dar tocmai atunci, o surpriză groaznică făcu să i se oprească îmbucătura în gât. Voi să scoată un strigăt, nu izbuti, rămase numai împietrit, cu ochii holbați asupra omului, care sta afară în ploaie și vijelie, în fața ferestrei. Era o mutră sălbatecă, bărboasă. De pe borul pălăriei șiruia apa. Omul ridică un revolver. Phipps văzu lămurit cum strângea din ochiul stâng și apoi fulgeră, din gura țevii, un foc slobozit, și încă unul, și încă unul.

Un pumn puternic în piept îl mătură de pe scaun. De partea cealaltă se bălă-

băncea pe jos, profesorul. Casandra Gaynor se tupilă, sări la fereastră și smuci obloanele, închizându-le.

Phipps se ridică încet, făcând o muștră nespusească. Fata se aplecă peste profesor, care sângera la tâmpla dreaptă.

— Ce-i ? ce-i ? bălgui el. N'a împușcat cineva ?

— Da, a împușcat cineva, răspunse ea sarcastic și ochii ei scăpărau sălbatec.

— Și sunt rănit ! *Great Lord !*

Iși privi cu groază degetul înroșit.

Fata îl înșfăcă de umăr și-l săltă în sus.

— Vino-ți în fire, fii bărbat. Ori ești așa o cârpă de om că puțin sânge te face să leșini. Atunci mai bine nu veneai aici. Auzi ! rănit ! Fleac ! Sgâriat puțin. Și nu de un glonte. Te-ai lovit de colțul mesei, căzând sub ea. Și pentru așa o bagatelă te boccești — ca o babă fără dinți !

Scăpăra de mânie și dispreț.

— Nu mă bocesc, întâmpină el cu demnitate. Departe așa ceva de mine. Dacă găsești ciudat sau demn de dispreț că eu, om de oraș, îmi pierd puțin cum-pătul față de un asemenea atac, n'am ce să fac. Eu, din principiu, las celorlalți vederile lor, până ce împrejurările îi învață că au fost greșiți.

Ea tăcu, jenată puțin.

— Asta însă n'o înțeleg, mormăi el continuând, pe când își lipea un plastru

de hârtie pe neînsemnata sgârietură. O tentativă de omor împotriva noastră ?

Fata ședea lângă masă, jucându-se cu un cuțit.

— Împotriva dv. ? ! zâmbi ea. Nonsens, gentlemen ! Era împotriva tatălui meu. Ori ai vreun dușman, care vrea să-ți ia viața ? Atunci, firește, întâmplarea și-ar găsi o explicație ușoară.

Chester și Phipps desmințiră zelos.

— Dușmani ? Ce idee ! protestă profesorul. Eu sunt un om de știință de cca mai pașnică fire... cecace nu vrea să însemneze că nu știu să mă apăr, când sunt atacat.

— Am și observat, zise ea mușcătoare.

— Cum așa ? A, mda ! se dumiri el. Iși frecă jenat mâinile. Ei, ei, scumpă domnișoară, și d-ta în locul meu nu te-ai fi purtat desigur cu mult altfel. Scuză-mă, dar ca *greenhorn*, cum sunt numiți oarecum în aceste ținuturi cei noi veniți și neexperimentați.

— Las-o, las-o, stimabile savant ! Chiar și ca *greenhorn* se poate avea curaj. Dar de așa ceva n'am descoperit nici urme vagi la dv.. Puteți rămâne în camera asta. Noapte bună !

— Cum — vreți să și plecați, Miss Cassandra ?

— Miss Gaynor... D-ta eșa așa de liniștită ! Nu te îngrijorează împușcăturile acelea ?

— Și dacă ? Are vreun scop să flecă-

rîm de ele ? Dv. nu sunteți bărbații care să poată ajuta cu ceva. Și de aceea îmi sunt, deocamdată, mâinile legate.

— Te înșeli ! se burzului profesorul indignat și revoltat. Noi te vom ajuta și proteja. Vom ieși afară și vom da un ocol casei, pe la dreapta și pe la stînga. Acum câțiva ani am citit așa o chestie, cu niște împușcături prin fereastră. Pe când fermierul ieșea afară prin față, ca să întâmpine inimos pe dușmanul său, acesta se strecurase pe din dos, cu intenția să...

— Palavre ! Aici stau lucrurile altfel. Poftim numai de ieși acum afară. Pariez, pe o sută de dolari, că până într'un minut ai un plumb în creier — dacă individul mai e cumva prin apropiere.

— Asta nu mă poate intimida. Țin de datoria mea, să răstorn părerea d-tale despre noi.

Fata îl ținti cu o privire largă.

— Deși e contra principiilor d-tale ?

— Deși.

— Știți ceva ? Nu mă mai plictisiți ! le răspunse ea dela obraz și ieși, trântind ușa.

Profesorul clătină dezaprobator din cap și începu să-și frece sticlele ochelarelor.

— O fată cu un jaguar — un tată care e lipsă de-acasă și în care se trag focuri în absență... ? ! Ciudat ! colosal de ciudat ! Această Cassandra — cărei

împrejurări va fi datorând ea acest nume al unei profetese antice precât de frumoase pe atât de sumbre? Această Cassandra Gaynor e o făptură îndărătnică, dârză, aş spune aproape răutăcioasă. Nu, deşi îmi insuflă oarecare simpatie, ca nu-mi merge la inimă. Şi pentrucă n'o văd să aibă de gând să se ocupe de mişelul de atentator — o vom face noi, Phipps!

Phipps, chircit lângă cămin, tresări speriat.

— Cum — ce ai spus? bâigui el, nespus de neplăcut atins.

— Noi — auzi ce-ţi spun! — vom merge noi!

— Unde? se hălbăi Phipps, cu inima cât un purece.

— Afară! rosti profesorul solemn şi ameninţător.

Phipps încercă să zâmbească.

— Hi-hi... afară!?!

— Da! Vom merge şi vom urmări urmele atentatorului! declară profesorul cu hotărîre.

— Urme? gemu Phipps cu desnădejde. Pe o vreme ca asta? D-le pro...!

— Indiferent! Mergem! îi tăie ritos, toate obiecţiunile, profesorul Chester.

Îşi puse iar costumul încă ud, iar asistentul nu avu încotro şi-şi puse şi el sdrenţele. Profesorul apucă vâtraiul mare de la cămin şi-şi înfăşură pitoresc pătura peste umeri. Phipps, cu mâinile tre-

murătoare, se înarmă cu cleștele, aruncă o privire renunțătoare prin tavan, spre tatăl ceresc, și lunecă tiptil după profesor.

Cassandra se afla în bucătărie. Ii auzi ieșind și zâmbi disprețuitoare. Treaba lor : dacă se simțeau afară mai bine ca înăuntru, n'aveau decât să încerce — iepurii ăștia fricoși !

Frica de un jaguar îmblânzit, și apoi tremuriciul de adineaori — și, da, asta nu li se putea lua chiar așa în rău, dar puțin mai bărbați tot se puteau arăta.

— Sărmanele otrepe ! Ducă-se dracului să se ducă.

Phipps, șopti profesorul în fața ușii, ne despărțim ! D-ta ia-o pe dreapta, eu o iau pe stânga, în jurul casei. Așa se face în Westul sălbatec.

— Știi sigur, d-le profesor, se informă Phipps, cu capul înfundat între umeri.

— Nu mai pune, omule, așa întrebări prostesti ! îl repezi Chester. Înainte ! Cu ochii în patru !

Se despărțiră. Chester se furișă la stânga, Phipps, dârdâind de frică, o luă tiptil la dreapta. Profesorul nu mergea lipit de zid, ci făcu un mic arc. Deodată tresări și se ascunse după un copac. În dos era veranda cu streășină lată și cu o scară cu trei trepte. Și acolo, Chester zărise o arătare neagră, pândind lipită de ușa bucătăriei.

În acelaș moment venea și Phipps, pe

după colț. Se opri locului, făcu o mișcare caracteristică și scăpă un strânut răsunător, ca un șucrat de locomotivă. Necunoscutul se răsuci surprins și scrâșni o înjurătură. Phipps nu observă nimic. Iși suflă nasul violent și gemu amarnic : haiti, se gândea, gata guturaiului !

Străinul se frământă, stătu o clipă în cumpănă și preferă s'o șteargă. O tuli în salturi mari, drept dinaintea lui Chester. Acesta învărti năprasnic vătraiul și sdrang ! îl pocni în moalele capului pe individ, care căzu horcăind în noroi.

Phipps dete fuga, poticnindu-se.

— Ce... ce s'a întâmplat ? bolborosi el.

— L-am răpus ! spuse gâfâind profesorul. Rămâi aici ! Păzește pe mizerabil !

El se năpusti la cabană și bătu la ușă.

— Miss Gaynor ! Allo, Miss Gaynor !
L-am răpus ! !

Cassandra răsări în ușă.

— Pe cine ? exclamă ea agitată.

— Pe canalie, pe cel care a împușcat prin fereastră !

— Ce ? ! Il privi uluită. Cu neputință !

— Ba da ! S'a făcut. Chiar el e. Pân-dea aci, pe după ușă !

Cassandra alerga acum cu el.

— Adevărat ? l-ai biruit ? d-ta ? Dum-nezeule, nu mai înțeleg nimic !

Profesorul se opri. Căută din ochi nedumerit.

— Ei, ce naiba ? ! Aici doar l-am — ? !
Phipps — Phipps, unde ești ?

— Aici, se auzi o voce jalnică.

Profesorul sfredelca întunerecul cu ochii. Ploaia încetase. Printre sdrențe de nori mijea luna.

Mai repede decât miopul Chester, Cassandra zări pe nenorocitul de Phipps, legat de un copac. Necunoscutul — ia-l de unde nu-i. Numai urmele i se mai vedeau în clisă.

Lui Chester îi pierise piuitul.

— Ce sunt cu de vină, se apăra, plângăreț, Phipps. Deodată a fășnit de jos și mi-a pus revolverul sub nas. A trebuit, la ordinul lui, să mă lipesc de copac și să-l las să mă—

— ...să te lege ca pe un herbec ? Lașule ! Fricosule ! M'ai dezonorat ! Phipps, Phipps, o lovitură mai stupidă nu puteai să-mi dai !

Cassandra nu strică vorbe degeaba. Tăic curelele ce-l paralizau pe Phipps. Apoi, cu o lampă electrică, luminează pământul.

— Oho, mișelul e acum departe, peste văi și dealuri, lămuri Phipps. Am auzit tropot de copite și —

Cassandra se ridică.

— D-le profesor, ai spus adevărul. Se pare că tot m'am înșelat în privința d-tale și că trebuie să-ți cer scuze pentru unele —

Privi cu mâhnire spre munții luminați de lună.

— Știi cel puțin cine era ? întrebă Chester.

— De unde ? răspunse ea cu gândul într'altă parte. Dar bănuiesc cu cine am aface.

— Ai auzit vreodată numele Black Bart ?

— Nu.

— E cel mai primejdios bandit din Nevada, Utah și Arizona. E de-o agerime și o șiretenie atât de diavolească, încât cel mult prin vreo întâmplare prostescă ar putea fi prins.

— Se prea poate ca acest Black Bart să fie înzestrat cu cine știe ce calități extraordinare, dar încă n'am auzit vreodată de un criminal care să triumfe până la sfârșit. Merge strună ani și ani — până ce vine să-și vâre singur gâtul în laț. Cei mai mulți din acești „croi” suspecti, încurajați de succesele lor, devin ușuratici, își iau iubite — și odată ce s'a amestecat în joc o femeie, s'a isprăvit cu ei. Poți să le pui cruce.

Cassandra își mușca buza.

— D-ta, oricum, trebuie să știi cauzele acestui atac, stăruie profesorul. Impotriva noastră nu era îndreptat, hotărât lucru. Străinul are ce are numai cu tatăl d-tale, poate.

Fața ei luă o expresie aspră.

— Nu are nici un scop să vorbim de

asta. E o chestiune care-l privește numai pe tata și pe mine.

— Unde e Mister Gaynor ?

— Dece întrebi de el ? spuse cu ton ursuz.

— Găsești întrebarea așa nelalocul ei ? Firește, nu ne trece prin gând să ne amestecăm în trebile dvs. particulare. Totuși — după ce era să cădem, cât pe aci, victime unui ucigaș necunoscut, n'ar fi, cred, tocmai dreaptă o asemenea — hm — atitudine brutală față de noi.

— Scuzați-mă amândoi. Nu vă cunosc, și am tot motivul să fiu neîncrezătoare față de orice străin.

— Cu toate astea ne-ai luat în casa d-tale.

— Imi luasem asigurările mele și, afară de asta, căpătasem convingerea că aveam aface cu oameni oarecum nepriemjdioși. Să lăsăm discuția. Puteți rămâne noaptea asta în casă. Iar restul — mă privește. Vedeti-vă mai departe de drumul și afacerile dvs., și nu vă mai ocupați de mine. Uitați ce s'a petrecut în noaptea asta. E cel mai bine.

— Cum dorești. Nu ne e în fire să fim indiscreți. Noapte bună.

Suciții oaspeți își luară salutul cât se poate în serios. Se înfundară cu pași dârzi în pădure. Fata nu-i opri. Dacă cei doi își vor fi închipuit că ea o va face, fură dezamăgiți.

Chester și Phipps merseră după ur-

mele fugarului cât se putu mai repede. Străbătură un peisaj muntos, pustiu și sălbatec. Stânci sure, uriașe, se înălțau amenințătoare spre cer...

Abia după amiază, istoviții călători văzură deschizându-se o vale largă, presărată cu câteva clădiri.

Chester și Phipps se priviră. Profesorul își șterse fruntea de sudoare.

— Asta trebuc să fie Virgin-Mine !
spuse el.

* * *

Niște împușcături făcură pe Robby să sară din pat. Când sări la fereastră, ca să vadă cine, la ora asta — abia răsărise soarele — făcea un asemenea tărahoi, ușa fu smucită violent. Un zdrahon cu basmaua dela gât trasă peste față și cu o carabină în pumni, sta în prag.

— Salutare ! Zâmbi Robby, făcându-i cu mâna jovial. Umbli cu moș-ajunul ? L'oarte drăguț. Dar aș mai fi vrut să dorm un ceas.

Iși întinse oasele, căscând tacticos.

— Gura ! porunci individul.

— Ce mai creștere au și oamenii de aici ! făcu Robby, clătinând din cap. Și se apucă să-și facă dinții cu periuța.

Acest sânge rece impuse banditul, ceea-ce, firește, nu l-ar fi împiedicat să-l do-

boare pe Robby cu un glonte la cea din-tâiu mișcare care ar fi dat de bănuț.

În casă era zarvă mare. Tropăit de pași violenți. Zornăit de pintenii. Mister Doolittle se auzi țipând, chițcând ca un șoarece sugrumat de pisică ; Mister Small, cu basul lui adânc, răcnea furios.

Se adunară vreo jumătate de duzină de muncitori în curte. Câțiva bandiți baricadau ieșirea minci.

— Fain de tot ! exclamă Robby, ștergându-și mâinile. Ia spune, boy, cine e la adică șeful vostru și unde puteți fi găsiți ? Vreau să zic, că, dacă voi ne-ați vizitat așa, fără fașoane, v'am putea și noi, la o ocazie, răspunde cu o contravizită — nu ?

Banditul nu dăde nici un răspuns.

Robby înălță din umeri și începu să se radă.

După câteva minute răsună o șucrătură stridentă.

Când Robby, care se săpunea dinaintea oglinzii, întoarse capul, paznicul lui pierise. Se auzi un galop de cai, care se stinse curând.

Sus la etaj, avocatul țipa și se vâlcărea.

— Scandalos ! Bani mei — banii mei ! Două sute de dolari, numărați. Auzi ticăloșie ! Mister Small ! Unde ești, Mister Small ? Nu mai e omul sigur nicăeri de viața și avutul său ? Ieri, Mister Bothwell ne povestea niște istorii banditești

de necrezut — azi bandiții calcă Virgin-Mine ! Par'că n'am fi în Nevada, par'că ne-am găsi în New-York sau Chicago ! Mii de mii de paragrafe și de aliniate ! asta-i lumea pe dos ! Unde naiba mi-e pălăria ? Un minut nu mai rămân în afurisita asta de casă, nici un minut ! Pălăria mea — am dat pe ea cincisprezece dolari — unde mi-e pălăria, bandiților !

— O ai pe cap, răspunse Small, răsărind.

— Pe cap ? chițcăi avocatul. Decē nu spui îndată ?

— Faci un tapaj turbat, îl certă înciudat Small. Ce motiv ai ? Taci, pentru Dumnezeu ! Cu cei câțiva puchinoși de dolari n'ai să sărăcești. Ce să mai spun eu, care am pierdut peste treizeci de mii. Da, treizeci de mii de dolari — ! Socotesc că, asta da, e o lovitură care doare. Unde te repezi ? Unde vrei să pleci ? La Old California ? Diligența trece abia după amiază.

— După amiază ? Auzi gospodărie ! Atâta nu mai aștept. Sper că fii atât de gentleman și să-mi pui la dispoziție automobilul d-tale.

— Hodoroaga mea ? O poți avea. Și merg și cu să depun plângere la autorități.

Plângere la autorități ! aprobă imediat și Mister Doolittle. Da, da, plângere, reclamație, protest ! Bine zici. Și eu am să-mi formulez pretențiile mele ! Pentru ce sunt un cetățean liber american și u-

nul din cei mai punctuali contribuabili din Old California ? Statul e îndatorat să-și apere cetățenii, respectiv să-i despăgubească. Am să redactez un memoriu cum nu a mai scris vreun avocat între Pacific și Atlantic ! Am să acționez în judecată Statul, cu cerere de daune, materiale și morale ! Să nu mi se mai zică Ephraim Xenokrates Doolittle dacă — hm, dacă — ! !

Pașii li se opriră.

Ce faci aici ?

Mister Doolittle făcu o mutră uimită iar Small una ursuză.

— *Morning !* (Bună dimineața) spuse Robby, care isprăviscise cu săpunul și începea rasul. Frumoasă zi, azi !

— Mda, frumoasă ! mormăi Small.

— Grozav de frumoasă !... Cu o călcare de bandiți !... behăi Doolittle, bălăbănind revoltat prin aer cu brațele. Un atac cu jefuire în toată regula ! Mister Boothwell, d-ta ce spui de asta ? Ce spui de asta... d-ta ? Nu-i un scandal nemai-domenit ? Am să mă răfuesc cu guvernul ! Voi depune reclamație ! Am să pun la cale și o interpelare în Parlament ! Am să....

— Ho ! ajungă-ți ! se răsti la el Small.

— Nu ! ! nu-mi ajunge ! ! țipă Doolittle. Trebuie să vorbesc. Să-mi scot năduful dela inimă ! Căci am fost jefuit de două sute de dolari ! Două sute de do-

lari, scânci el aproape în sughituri, câștigați cu sudoarea frunții mele !

— O pierdere dureroasă, spuse Robby compătimator, dar mângâie-te— !

— Ai de gând să mă despăgubești ! exclamă avocatul luminat de o speranță, și-și îndopă nasul cu tabac.

— Să te despăgubesc — eu ? se miră Robby. Nu te ține de glume. Dar ce, eu ți-am găbjit ?

— Asta nu, dar să lăsăm, un moment, de-o parte, punctul de vedere juridic și să judecăm omeneste împrejurările.

— Nuu, nuu, se scutură Robby, slăbește-mă. Nu mă prind în horă. Eu să-ți fac cadou două sute de dolari ? Dar ce, mi-ai cântat frumos ?... Cine știe ce cont o să-mi prezinți și pentru că îmi citești testamentul !

— Ce, e vorba, numai de citit ? se indignă Mister Doolittle. Dar munca mea, studierea chestiei, bașca neplăcerile acestei vizite nenorocite de-aici ?... Tine-re, îți faci o concepție greșită despre înalta misiune a unui om de legi ? Da, nici vorbă, contul meu numai mic nu va fi. Aibi în vedere că eu —

— Mi-au dispărut încă din fașe conturile ridicate, întâmpină Robby tacticos. Talentul meu de a reduce, dintr'o trăsătură de condei, socotelile fantastice la nivelul normal, a trezit totdeauna admirația unanimă a furnizorilor și prietenilor mei. În ce privește cele două sute de dolari ai d-tale — veșnica pomenire. Nu

le mai capeți decât dacă se 'ntâmplă vreo minune. Și minuni... cam greu în zilele noastre.

— Două sute de dolari — începu iar avocatul.

— Sunt o bagatelă pentru un om cu situația d-tale. Hei, dacă aș vrea să-mi fac sânge rău pentru asemena mărunțișuri, aș fi avut peri albi dela douăzeci de ani. Nu, stimabile, lasă văicărelile, cu ele nu-ți recapeți banii, și nici noi, argintul nostru. Cred ca întâi să mâncăm de dimineață și apoi să examinăm situația în toate liniștea. O asemenea discuție energizantă pe stomacul gol, strică nervii. Dar unde-or fi Parker și Pott ?

— Habar n'am ! Se pare că au ieșit să privească puțin împrejurimile, răspunse Small. Aș vrea să posed calmul d-tale, Bothwell. Firește, ce s'a întâmplat nu se poate schimba, dar să n'am parte de locul meu în rai, dacă n'am să răstorn cerul și pământul ca să recapăt argintul.

— Cu totul de părerea d-tale. Știi cumva unde trebuie căutat ? Atunci iau imediat parte la expediție. Nu, Small, așa nu facem nici o ispravă. De ani, și ani, și ani, Black Bart e spaima Nevadei. Pe asta nu punem mâna așa, cu una cu două. Și nici nu trebuie să ne batem capul, și nici picioarele. Dacă Nick Parker și Hein Pott explorează acum terenul, apoi ne-au și luat lucrul din mâini, căci — pe Jove — nu știu alți semeni mai în stare să-l dibuiască mai isteț pe bandit.

Se îmbracă și trecu în sufragerie, unde cei doi ședeau deja la masă. Advocatul tot nu se liniștise. Croncănea ca un curcan iritat și-și alimenta neconținut cu tabac nasul, care lucea în toate culorile curcubeului.

Robby decapită un ou.

— Ei, acum liniște, domnilor, spuse el. Ceeace mă isbește, e cunoașterea precisă ce-o aveau bandiții despre toate încăperile.

— Nici o mirare, spuse Small între o îmbucătură și o înghițitură de cafea, așa lucrează totdeauna Black Bart. Înainte de-a ataca, iscodește câmpul de războiu în toate amănunțimile.

— Câmpul de războiu? repetă speriat avocatul. Se înecă cu înghițitura, și-l apucă o tuse așa de violentă că Robby trebui să-l bată pe spate. O expresie groaznică! se plânse el. Nu-ți poți alege cu vînte mai puțin sângeroase?

— Dă-i pace, zâmbi Robby. E un om aspru al Westului sălbatec.

— Westul sălbatec? țipă avocatul ca o fecioară isterică. Așa ceva nu există! Aici e Chicago, New-York! Mai rău nici acolo nu se pot petrece lucrurile! Atacuri, împușcături, jafuri ziua nameaza mare — zeci de morți — sute de răniți — *great Lord!* Ha!... exclamă el, trecând peste frunte cu o batistă de culori țipătoare. Nu mai rămân un minut. Trebuie să plec urgent la Old California, altfel mi se trage moartea de aici.

— Ei, așa de grav chiar n'o fi. Te duci și d-ta, Small, sau îl conduc eu ?

— Stai d-ta aici. Dacă nu-i vreo piedică, sunt astăseară înapoi la mină.

— *Well!* Nu uita de testament, Mister Doolittle.

— Bine că-mi amintiși. Da, zău, cât pe aci să și uit.

Făcu o sută de fasoane pregătitoare, făcu atenți pe cei prezenți asupra seriozității și solemnității momentului, examină cu atenție actele de identitate ale lui Robby și în sfârșit citi testamentul.

Erau numai câteva rânduri. Samuel Bothwell lăsa pe nepotul său Robby moștenitor universal exprimându-și speranța că tovarășul său Small îi va fi tânărului moștenitor un tot atât de bun prieten cum îi fusese lui .

Robby își băgase mâinile 'n buzunar.

— Sărmanul unchiu Sammy! Cum i-a fost dat să sfârșească. Nici n'aș fi visat așa ceva. Socot însă că am să dau eu de ucigaș... sau mai bine zis voi face tot ce este omenește cu putință să dau de el. Și atunci spânzurătoarea o să-l mănânce pe mișelul, care omoară pe un bătrân pela spate. Ei, d-ta ți-ai făcut datoria și vezi de nu-mi face o socoteală prea pipărată. Înainte să mi-o prezinți gândește-te bine. Cu cât va fi mai moderată cu atât mai mare va fi zelul meu de-a smulge din mâinile banditului cele două sute de dolari ai d-tale.

Avocatul strânse înfuriat servieta cu

actele sub umăr și-și trânti pălăria în cap. Ochii îi scăpărau cu răutate.

— Văd că te amuzi pe socoteala mea! Așteaptă, așteaptă numai *by Jove*, îți va pieri râsul curând, curând. N'ai să fi primul greenhorn dela oraș care și-a lăsat copitele în aceste melcaguri!

Și se năpusti afară, trântind ușa.

Robby se sculă încet. Se scărpină pe după ureche.

— Ei, drăcia naibii, ce l-a apucat pe Xenokrates al nostru?

Small cotrobăi prin dulap, scoase la iveală un revolver și și-l vâri în buzunar.

— Dă-i pacc. Bătrânul e un zgâric brânză de pomină. Pentru cele două sute de dolari, îți poartă pică personală. Il cunosc îndeajuns. Doolittle de sgârcenie se mănâncă singur. Singurul lucru ce și-l îngăduie e tabacul.

— Caragioasă hahaleră! râse Robby. N'am ce zice — de pus la muzeu!

Small plecă împreună cu avocatul la Old California. Robby vizită mina, motoarele, instalațiile electrice. Șeful lucrărilor îl conduse prin galerii și-i arătă probe de cuarț, precum și două vine strălucitoare de aur, groase cât degetul, descoperite abia acum câteva ore, și care stârniseră un entusiasm nespus printre lucrători. Căci asta aducea salarii suplimentare! Small nu era cărpănos, ceea ce concorda perfect cu vederile lui Robby.

Spre seară, Small se întoarse din oraș

cu șeriful, în vederea anchetei. Puțin după aceea sosiră și Parker și Pott.

— Ce-i băeți, îi întâmpină Robby, faceți niște mutre mormântale. N'ați descoperit nimic, pesemne?

— Ai o privire teribil de pătrunzătoare, îl ironiză Hein Pott.

— A, totdeauna asta a fost partea mea tare, îi zâmbi prietenos Robby.

— Strălucirea ta ca rege al argintului din Nevada începe bine, n'am ce zice. Abia de-o zi ești la mină și ți se și fură un bolovan de argint. Nu-i o glumă bună asta, băiete ?

— E și părerea mea. E o lovitură simțitoare, dar dacă am vărsa pentru asta o singură lacrimă, am fi niște idioți.

— Perfect! Tot respectul pentru Black Bart! Aceasta e un specialist, cu care face să întreprinzi lupta. Nu un găinar, un borfaș ci un bandit, trecut prin ciur și prin dârmon.

— Posibil, întâmpină Nick Parker. Dar dacă e chiar așa de isteț cum presupui, rămâne de văzut. Eu sunt de părere că se pricepe să folosească toate posibilitățile și că-și are bârlogul pe-aici prin apropiere undeva.

— Ce te face să crezi?

— De ani de zile banda Black Bart hântuie ținuturile Nevada, Utah și Arizona. Le-a căzut probabil până acum în mâini milioane. Ei răsar ca din pământ și dispar tot atât de misterios. Intocmai ca și azi. Urmele duc în munți și, deo-

dată, dispar. Terenul stâncos nu lasă să se întipărească urme. Totuși, tot ar trebui să se vadă ceva, ici colo. Vreo sgârietură pe pietre, bucățele de piatră sfărâmate de copite. Dar nu se descoperă nimic de acest fel. Deci...

-- Poveste veche, mormăi Small.

— Asta e o enigmă, da, recunosc Robby. Ticăloșii, undeva trebuie să-și aibă o ascunzătoare, firește. Că aripi nu au, doară. Aici ai dreptate, Nick. Dacă hârlogul lui Black Bart e undeva prin apropiere, trebuie să poată fi găsit. Recunosc, firește, că cere o muncă îndrăcită. Probabil că tâlharii au înfășurat copitele cailor cu cârpe sau au pentru acestea niște galoși speciali de piele, care li se pot încălța în câteva secunde.

— Cam așa trebuie să fie, admite Nick. Cine mai trăește prin împrejurimi?

— Nu-i prea lesne de spus, spuse Small pe gânduri. Sunt ceva căutători de aur prin munți; la Pic Mormon șade un tânăr milionar cu soția lui. Pecât spun s'au săturat până 'n gât cu viața marilor orașe și l-i dor să se 'ntoarcă la natură... Și mai e pe-aci și bătrânul Gaylor, care cică e cam într'o doagă. Și fiica pare puțin sucită. Are un jaguar ca câine de pază.

— Un jaguar îmblânzit?

— *Well*. L-a găsit ca pui de numai câteva săptămâni și l-a crescut mare. Bestia nu se deslipește de ea. Vă închipuiți că trebuie să fii cu ochii'n patru. Nu e

vreun motiv legal, ca să se îndepărteze bestia, d-le șef ?

— Câtă vreme nu pricinuește niciun rău, nu. Și până acum nu s'a auzit de așa ceva. Îndată ce aș primi o plângere motivată, va trebui să împușc fiara.

— Ei da — asta e lucru secundar. Altfel, n'avem nicio legătură cu Gaynorii ăștia.

— Cine e acest Gaynor? se informă Nick Parker.

— De, spuse Small, pus pe gânduri, ce face, nu prea știu. Trebuie că are bani, că se ocupă nițel cu vânătoria și o mai fi căutând pe de lături și aur.

— Locuște de mult aici?

— De cinci ani. Cassandra lui era atunci o copilă mică, un adevărat drăcușor negru și focos, leit taică-său. Frumos bărbat, dar ursuz ca moartea. Nu știu ce l-a gonit în singurătate. Nu-i treaba mea.

O idee ciudată îi trecu prin cap lui Nick Parker.

— Cum îi mai spune pe numele mic?

— John B., spuse Small.

— B.? Barton? spuse Nick, pe gânduri.

— Mii de draci! exclamă Hein Pott agitat. Barton? Bart? Black Bart? Asta ar fi prea...

— Prea frumos, ca să fie adevărat, întâmpină Robby. Pe fata asta cu jaguarul îmblânzit trebuie s'o văd. O idee faimoasă, zău. Oameni care ies puțin din ca-

drul obișnuit, mă interesează grozav. Ce credeți, ce impresie are să facă Robby asupra acestei îmblânzitoare de jaguari? La New-York mai nu trebuia să ies în stradă, atâtea inimi zdrobite presăram în calea mea. Nu puteam ieși decât seara, în trăsură închisă.

Nick zâmbi.

— Robby Bothwell, renumitul sfarmă-inimi din New-York, aiurează după o fetișcană, pe care nici nu o cunoaște încă! Nu te amoreza, boy, asta ar fi cea mai mare prostie ce ai putea face.

— Da, în caz că John B. Gaynor ar fi Black Bart! completează Robby. Și asta până acum încă nu e de dovedit cu nimic. Ce însemnează acest B. idiot? Nimic! Că Gaynor e negru ca un diavol — hm, ce-are aface? După a mea părere, Black Bart nu ni s'ar așeza chiar sub nasul nostru.

— Despre așa ceva poate fi vorba numai indirect. Pe cât știu, a vizitat acest ținut pentru prima oară. Undeva, la urma urmei, tot trebuie să-și aibă un loc de locuit.

-- Ce tată de familie duios, mormăi Hein Pott.

— Rămâne deci așa, reluă cuvântul Nick Parker. **V**a trebui să căutăm a stabili dacă Gaynor are sau nu ceva aface cu Black Bart. Tu, dinspre partea mea, poți să-ți încerci și tu norocul. Dacă întâmplător ne-am întâlni acolo, nu ne cunoaștem.

— *All Right!* Robby se bucura nespūs de aventură. Să mă joc așa o leacă de-a detectivul și westmanul e cât se poate pe gustul meu !

— Westman în frac și clac! chicoti Hein Pott.

— *Nevermind!* încheie Robby cu un gest larg.

* * *

În dimineața următoare Nick Parker și Hein Pott porneau călare în munții Mormon-Montains, pe când șeriful cu Small, Robby și mai mulți mineri cerceau prin împrejurimi, dispunând ca și din alte localități să se caute persoane ce dau de bănuț.

După câteva ore westmenii dederă de o mică fermă. Pușeră diferite întrebări, ferindu-se a bate la ochi, dar nu aflară mai nimic. Spre seară ajunseră la cabana lui Gaynor și o observară câteva minute. Nu se arăta nimeni. Numai un fum subțire urca din horn. În șopron stăteau doi cai.

Când westmenii voriră să se apropie de casă, se văzu apropiindu-se din partea opusă un călăreț. Descălecă, își întinse bine oasele și apoi bătu în ușa.

Trecu un timp până se deschise. Small într'adevăr nu exagerase. Nick Parker și Pott văzură cea mai frumoasă și sălbatică fată ce întâlniseră vreodată.

— Aha, Cassandra, fată de bandit... sau inger negru fără de prihană, mormăi Pott. Da, zău, Nick, în fata asta e ceva.

— Nici vorbă, aprobă Parker. Depinde numai ce e în ea.

— După chip --- dracu'!

--- Se prea poate.

Călărețul străin scoase pălăria cu borul mare.

--- Allo! salută el, vădit uimit și tare impresionat. Vreau s'ajung la South Coppermine. Pân'acolo mai sunt cincisprezece poște. Pot căpăta la dv. adăpost pe noaptea asta?

Ea îl privi cumpănind.

— Desigur, admise ea. Calul îl puteți adăposti în șopron.

Cassandra merse cu străinul la șopron. Străinul aruncă o privire spre casă.

— Locuiți singură, Miss?

— Nu chiar singură.

— Vă place să vorbiți în ghicitori, zâmbi el.

— Depinde.

— Răspunsul acesta e încă una. „Nu chiar singură !” Așadar, aveți un... stați puțin, Larry Moorfield e de obicei bun ghicitor... un câine? Am ghicit?

— Pentru a ghici așa ceva nu trebuie prea multă agerime, râse Cassandra și

Hein Pott, în ascunzătoarea lui, stabili că ea știa să râdă fermecător. Dar regret că trebuie să te dezamăgesc. Nu e un câine ci — indiferent!

El deshăună calul și-i aruncă o grămadă de coceni de porumb.

— Nu-i o plăcere să locuiești așa singurică în locul acesta așa singuratic, spuse el.

— Sunt deprinsă.

— Nu vă plictisiți când și când?

Ea îi privi cu ochi mari.

— Plictiseală? protestă ea. Numai oamenii proști se plictisesc în singurătate.

— Scuzați-mă, spuse el, încurcat. Nu m'am gândit la asta. N'am voit să vă jignesc.

— Nici nu o iau ca o jignire.

— Permiteți încă un cuvânt. Miss — dacă sunteți singură în casă, ar fi poate mai bine, să rămân afară. Nu mă jenează să petrec o noapte sub stele. Sunt un vechi miner și prospector și deprins cu astea. Dar întrucât crezusem —

Încet se înapoiau spre casă.

— Mi-ați cerut găzduire și o veți căpăta, spuse Cassandra calmă. Asta e așa ceva dela sine înțeles că nu trebuie să mai stricați o vorbă pentru asta. De sunt singură sau nu, nu joacă, aici, niciun rol.

Conduse pe mosafirul ei în camera de locuință.

— Mulțumesc! Acestea sunt cuvinte prietenoase, răspunse el. N'am să vă in-

comodez prea mult. Merinde am destule la mine. Ce mi-ați mai putea da ar fi poate o ceașcă de ceai sau de cafea? Hm...?! Se opri în mijlocul încăperii și adulmecă aerul. Comic! nu mi-o luați în rău, Miss, dar miroase aici întocmai ca într'un cîrc.

— Asta e jaguarul, spuse Cassandra pe un ton indiferent. Noi ne-am deprins cu asta.

— Cum — ce?! făcu cu o mutră surprinsă străinul.

— Jaguarul! repetă Cassandra.

El râse nervos.

— Un adevărat jaguar matur... și liber ?

— Vrei să-l vezi? întrebă ea zâmbind.

— Dece nu — dacă ascultă de d-ta.

Ea deschise ușa. Jaguarul pândise, lipit de ușă. Se întinse și-l privi clipind pe bărbatul, care ținea mâna pe revolver.

— Frumos animal. Păcat, dacă ar trebui împușcat.

— E blând. Poți să-l și mângâi... își arată numai ghiarele, când sunt atacată.

Străinul râse nervos.

— Nici nu mă îndoesc.

Cassandra închise iar ușa. Oaspetele se așează. Ea aduse o cană cu cafea și se așează și ea la masă.

— O așa plăcută societate mi-aș dori cât de des, spuse el, mestecând voinicește niște pastramă. Dar numai decît băgă de

seamă că spusese ceva nelalocul lui, începu să se bâlbâie, tăcu și se ocupă de mâncarea lui. Privirile Cassandrei nu se desprindeau de pe el. Era încă tânăr și avea un obraz ras, neted și frumos.

După ce se sătură, o privi. Fața lui căpătă o expresie ciudată de tot.

— Știi, Miss, ce caut în munți ? începu el rar și răspicat.

— Aur probabil.

— Asta s'o facă proștii. Eu nu sunt din aceștia. Mă aflu aici pentru d-ta, Miss Cassandra Gaynor — numai pentru d-ta!

Apucă în acelaș timp masa cu amândouă mâinile și o răsturnă. Mlădie, Cassandra sări într'o parte. Fusesse totuși atinsă, se poticni și, dintr'un salt, străinul se năpustise asupra-i sugrumându-i gâtul atât de violent că era s'o sufoce.

Ea se luptă, se răsuci și isbuti să scoată un strigăt horcăit.

Jaguarul răcni de-alturi. Laba îi căzu pe clanță. Ușa se deschise. Ca fulgerul străinul sări, o trânti la loc și o nștepeni cu un scaun.

Jaguarul făcea un tărăboi turbat. Enigmaticul străin nu se mai sinchisi de el. Inainte ca fata să fi fost bine pe picioare, o trânti iar jos și-i legă brutal mâinile și picioarele.

— Așa! spuse el mulțumit. Mi-ai dat de furcă, diavolișo. Dar a mers. Mai lesne decât credeam. *Come on!*

O târî pe Cassandra după el afară, își

înșeuă calul și porni, cu prizoniera lui, în galop prin noapte.

În cabană jaguarul răgea, răcnea, urla.

Cu o mână de fier, Nick Parker îl reținea pe Hein Pott.

— Nicio prostie, băiatule! O ocazie ca asta nu ni se mai prezintă altădată. După ei! Pintenii calului!

— Vasăzică Gaynor nu-i Black Bart?!
— bombăni Pott înfundat.

— Răbdare!

Westmenii goncau după răpitorul necunoscut. Până dimineața ținu urmărirea, care puse la cea mai mare încercare dibăcia și istețimea lui Nick Parker. Caii erau uzi de sudoare și se poticneau mereu, istoviți.

Coliba străinului era pitulată între stâncile de pe malul lui Virgin-Rivers. Lângă intrare se vedeau tot felul de unelte, ca târnăcoape, tigăi și ciururi.

— Căutător de aur! șopti Pott. Individul nu are nici în clin nici în mână, pe cât pare, cu Black Bart. E la mijloc aci vreo chestie personală.

Nick Parker nu dădu niciun răspuns.

Necunoscutul își lăsă calul pe un petec de pământ cu o iarbă săracă și o târî pe Cassandra în colibă. O așeză pe un scaun și-i tăie cureaua ce-i lega picioarele.

— Cred că nu mai e nevoie să te previn să stai liniștită, mârăi el, și se apucă

să **încingă** un foc în vatra primitivă. Lucra îndemânat. Sparse ca la o jumătate de duzină de ouă într'o cratiță, tăie bucățele de slănină pestele și, în câteva clipe, se răspândește un miros care aminti Cassandrei că de ieri după amiază nu mai mâncase nimic.

— *Allright!* exclamă el după câteva minute, puse tigaia pe masă și puse și câteva felii de pâine alături. — Așa, cocuță, mâinile nu ți le dezleg. O să trebuie să admiți, să-ți dau la guriță.

Cassandra nu se sinchisi că-i dădea la gură. Îi era foame, încăpățănarea și stomacul gol nu se împacă. Se mai și lingea pe buze. Căutătorul de aur sau ce-o fi fost (— ascară doar susținuse că numai proștii caută aur —) dădu câteva ori din cap admirativ. Când cratița fu goală, o întrebă dacă îi mai era foame. Cassandra scutură negativ din cap.

— *Well*, spuse el și se plecă mulțumit pe spetează, asta am rezolvat-o. Suntem sătui amândoi și în dispoziții pașnice. Socotesc deci, că momentul e favorabil să-ți pun o anumită întrebare.

— Dă-i drumu'!

— Unde e locul aurifer al lui taică-tău?

— O întrebare ca asta n'o poate pune decât un tâmpit.

— După părerea ta! Înainte de toate aș vrea să-ți pun în vedere că: Nimeni nu știe unde te găsești! Te pot face să dispari fără de urmă. Afară de asta so-

sesc îndată niște băcți, care țin grozav să cunoască răspunsul la chestia asta. Și — ceea ce este principal — vom căpăta acest răspuns. Suntem hotărâți să nu lăsăm nefolosit niciun mijloc! Niciunul. Socotesc că nu e nevoie să vorbesc mai pe șleau.

Fața oacheșă a Cassandrei păli. În jurul gurii ei svâcni dispreț.

— Da, într'adevăr, nu e nevoie.

— Tu nu știi cine sunt?

— Nu.

— Vasăzică nu mă recunoști?

— Ceva din fața ta netedă de tâlhar îmi pare cunoscut —

El rânji.

— Din noaptea trecută. Nu m'am putut reține să nu descarc câteva gloanțe în mijlocul pălăvrelii voastre —

— A! acela ești! Mai mult nu spuse Cassandra.

— Vezi că mi-a fost lucru lesne să pun mâna pe tine, continuă cu satisfacție banditul, și-l puteam lungi cu un glonte și pe cotoiul tău de pază. Ce tapaj turbat o fi făcând acum, hi-hi! Chicoti, își turnă un pahar de whisky și tăcu.

— Ei, cum stăm? întrebă el după câțiva vreme. Te-ai răsgândit?

— Nu-i nimic de răsgândit, răspunse ea fără a-l privi.

— Taică-tău e plecat de opt zile, vorbi el apăsător și ținând-o cu ochi sfredelitori. E dibaci al naibii în ștergerea oricăror

urme. De trei ori l-am urmărit și a intrat ca în pământ. Foarte firesc deci că ne-am pierdut răbdarea și am văzut de fiică-sa. Ne-a cam încurcat jaguarul. Dar am luat chestia asupra-mi. Dorcam să le servesc băeților ca o surpriză problema gata deslegată. Prima tentativă a dat greș, pentru că s'a nemerit ca doi caraghioși să aibă mai mult noroc decât minte. A doua a răușit. Fără a vărsa o picătură de sânge, fără pif-pafuri și alte gălăgii, iacă-te în coliba mea, drăguță pradă. Dacă ai un pic de creier în căpșor, n'ai să te mai superi să răspunzi la ce ne interesează. Propunerca mea e într'adevăr amabilă. Dacă îmi spui tot ce vreau să știu, te las liberă să pleci.

— Indată? îl ironiză ea.

— Firește că numai după un anume timp.

— Să zicem că vorbesc. Ce se întâmplă cu tatăl meu? El nu e omul să-și cedeze locul de bună-voie.

— O, asta las'o pe seama noastră! Mai întâi se duce acolo unul de-ai noștri și-i aduce un mic bilețel din partea ta — bună idee, nu? Ei, și restul se rezolvă dela sine.

Cassandra zâmbi.

— A, așa! Voi singuri nu sunteți proști, vorba ta, să vă dați osteneala să căutați aur. Spionați pe alții și căutați să le smulgeți rodul muncii lor !

— Isprăvește cu vorbele umflăte, spuse el brutal.

— Ascultă, boy! Spuneai să fiu cuminte. Dacă minte numești tu, nu numai să-mi trădez părintele, dar să-i și asigur, câteva gloanțe în creer, apoi ești nebun.

— Hm — faci pe năbădăioasa! Bine. N'o să mai flecărim mult. Suntem câțiva draci împelițați, hotărâți la orice! Nu-ți închipui că o să avem pic de compătimire cu tine. Te găsești în puterea noastră ca un biet suflet în ghiarele diavolului. Soarta ta e pecetluită dacă nu deschizi gurița.

Cassandra ridică din umeri.

— Pecetluită să fie, spuse ea indiferentă.

— Ai o căpățână, afurisit de îndărătnică, fată! Dacă o s'o mai ai și mâine, tare mă îndoesc.

— Las' pe mine!

El trânti cu pumnul în masă și răcni la ea:

— Ce-ți închipui, cățea neagră! Crezi că dăm două parale pe obrazul tău și că o să te hrănim dându-ți la bot, până ți-o plăcea ție să spui ceva? Nu! Ai să vorbești — și chiar în ceasul ăsta, mă jur!

Ochii Cassandrei scăpărau scânteii.

— Tonul ăsta îmi place mai bine! răspunse a aprinsă. Căci îmi arată adevărata ta mutră de bestie criminală, care mi face scârbă ca o hienă împuțită. Piei din ochii mei, potaie râioasă — că altfel intru în păcate!

El holbă uimiț ochii la ea.

— Oho! Oho! — —! de-astea-mi ești ! bolborosi el, uluit o clipă. Apoi însă furia lui nu cunoscă margini. Voi s'o înhațe. Un răpăit de copite îl opri și-l făcu să sară la fereastră.

— Iată-i ! Vin ! exclamă el bucuros și rânji spre Cassandra. Ha-ha, acum să vezi, ce te așteaptă!

Smuci ușa și ieși afară.

— Allo, căpitane! strigă el, făcând semne.

Erau patru călăreți, galopând întins spre colibă.

— Allo! i se răspunse. Cine ești? Nu-mi vine a crede — tu, Ned? Te-ai schimbat strașnic la față. Ce-i cu tine?

— Inchipuiți-vă, băceți, mi-am mai încercat încă odată norocul și am isbutit de data asta.

— Dar bine, unde ți-ai lăsat barba, Ned? hohoti unul din ei, privind-l mirat.

— Am jertfit-o. Ras, tuns și frezat — ca să răușesc.

— Ce să răușești? se amestecă încă unul în vorbă.

— In chestia cu Cassandra Gaynor ! Presupun că am impresionat-o grozav pe mâța neagră. Nu mă mai cunoșteam nici eu singur. Hihi, idicie n'aveam ce băiat fercheș se ascundea sub barba mea. Scurt vorbind, îi făcui o vizită fetei și am adus-o pe șaua calului. Intrați și priviți cu ochii voștri pasărea rară.

I.e-o luă grăbit înainte, trecând pragul.

Un răcnet furios răsună dinăuntru. Vlăjganii năvăliră prin ușa deschisă.

— Ce s'a întâmplat? Unde-i fata?

— Sburat, bat'o D-zeu! scrâșni Ned. Dar cum dracu s'a putut. Aici, pe scaunul ăsta ședea și a pierit, par'că s'a topit !

— Ascultă, ne-ai mințit. Ai vrut numai să te grozăvești!

--- Lăudăros afurisit! Iți râzi de noi?

--- Ba minți tu! răcni Ned, turburat de ciudă. Dacă, mai spui o vorbă îți culegi dinții.

— Era legată?

— Da, cu mâinile la spate, cu o curea.

--- Aici pe scaun ședea?

--- Da. Și nu înțeleg —

--- Taci! O să vedem îndată. Prin față nu putea ieși. Ar fi trebuit s'o vedem. Așadar numai pe dincolo —

— Dumnezeule mare! ce vorbești? strigă Ned îngrozit și se năpusti spre încăperea a doua care avea o ferestruie. Se aplecă în afară. Dedesubt, în adâncime ametoare, spumega **Virgin-River** în patul lui stâncos.

Banditul era alb ca varul, când se întoarse.

--- Nu există altă explicație. S'a aruncat în prăpastie! bolborosi el cutremurat.

— Crezi? nu se leapădă cineva așa lesne de viață, când e tânăr. Că a escaladat ferestruica, e sigur. Că s'a aruncat în

torent, mă îndoesc. Da, boys, chiar foarte tare mă'ndoesc!

--- Nu văd altă ---

--- E aici încă atâta loc, că ar putea sta una lângă alta o duzină de persoane. Și unde există un asemenea drum comod spre viață, nu alegi drumul morții. Puteți doar pricepe asta, nu? — Veniți și voi după mine — om vedea acolo ce s'a făcut. Imi pare rău, Ned, că trebuie să te dojenesc, că ai lucrat ușuratic ca un greenhorn. Zici legată — ei, da. Dar dacă ai fost atât de delicat ca să-i lași picioarele libere, s'o fi legat cel puțin de scaun. Vădit atunci, că o mai găseam aici... Hm! ia să vedem — aici trebuie să se fi refugiat, pe când vorbeam cu toții în fața casei. Toți dracii, băeți! Intipărirea unei cizme! priviți, aici! Fata a fost liberată!! Un moment uluiala îi tăie graiul. Apoi se desmetici și scrâșni: — Să fugim ! Altfel dăm de dracu'!

* * *

— Cunosc un mijloc ca să fac imposibil orice furt, spuse Robby.

— Sunt tare curios, rânji Small.

— E simplu. Topim argintul și aurul în bare.

— Asta se și face.

— Dar nu așa cum gândesc eu, întâmpină Robby cu un aer important. Barele, în mărimea lor de-acum, le poate băga orice copil în buzunar. Nu, dragă Small, trebuie să le dăm o greutate de două pân' la trei sute de kilograme. Să poftească dumnealor să le mai ciordească. Au să plece ca niște dulăi plouați.

Ideia asta îl amuza nespus, Small își lăți gura până la un așa zis surâs.

— E o propunere cât se poate de simpatică, ironiză el. Și cum ai ajuns, mă rog, la ideea asta ?

— In chipul cel mai simplu din lume. Eu mă socoteam urmașul legal al unchiului meu. Era firesc să mă preocupe problemele miniere și am înghițit astfel o duzină de lucrări tehnice despre producția aurului și argintului, ca să nu stau acum aici ca vițelul la poarta nouă. Și socotesc că aceste ale mele cunoștinți căpătate la iuțea, fac totuși figură bună. Intreabă mă rog orice, și-ți dau un răspuns.

— Răspuns-răspuns, dar ce răspuns !
chicoti Small amuzat.

— Vei vedea îndată, răspunse Robby cu ifos. Are careva din minerii noștri un picior artificial?

— Un ce?! întrebă Small, necrezându-și urechile.

— Sau o barbă?

— Ești un mucalit și jumătate. La noi pe-aci nu se află nici picioare artificiale nici bărbi veritabile.

— Regret. Am fi avut astfel la îndemână un mijloc de a face să dispară aur. Pedeoparte în picior, pe de alta în barbă.

— In barbă? Small scoase iar un grohăit sarcastic. Cum să ducă cineva aur în barbă?

— Suflându-și praf de aur în ea, cu pompa pneumatică.

— Și asta ai citit-o undeva.

— Da. Și e un fapt întâmplat. Și a-nume în ținutul Mother-Lode. Alții duceau afară pulbere de aur pe sub unghii

sau învăluiau mici pepite de aur în cauciucul de mestecat în gură. La noi n'are să se întâmple așa ceva, căci am citit toate tertipurile astea. M'a ros destul la inimă furtul de argint, cu care am fost întâmpinat. Face pentru fiecare din noi o pagubă de cincisprezece mii de dolari, munciți în sudori. Și metodele de transport nu-mi plac. De ani și ani duceți argintul în automobilul d-tale la Old California. Și te însoțesc numai doi oameni. Nu s'a întâmplat niciodată ceva, deși această condamnabilă ușurință adresează o directă provocare tuturor bandiților Nevadei. Dacă Black Bart ar risca un atac, ziua nămeaza mare, ne-ar ușura și de transportul următor de aur. O sumă rotundă de numai patruzeci, cinczeci de mii de dolari! Producția minei este peste așteptări de mare și am merita să fim bătuti dacă am mai ține aurul și argintul topit până atunci, o zi măcar mai mult decât trebuc, aici la mină.

— Chiar dacă am da barelor greutatea de două, trei sute de kilograme? îl tachină iar Small.

— Chiar dacă! Am o idee, Small! O idee simplisimă dar glorioasă! Că încă nu v'a dat în gând nu mă miră de fel, căci lumea de pe-aici e încă tare înapoiată... Cei de față, firește, se exceptează... Eu nu sunt absolut de loc de părere ca să se transporte aurul la Old California în hodoroga d-tale de tinichea, ci... cu un avion, și direct la Carson City. Nu-i prea

departe. Pentru un aparat de astea moderne, care face cu ușurință două sute cincizeci de mile, e o treabă de câteva ore. Și riscul e aproape nul. Să presupunem că pornește cu rabla d-tale. Pun rămășag o sută contra unu, că vei fi atacat și jefuit. Chiar cu trei sau patru însoțitori tot nu faci nimic.

— Până acum am avut noroc, susținu Small.

— Mai mult noroc decât minte, îl îndreptă Robby. Nu te supăra, *old man!* N'am vrut să te jignesc, eu nu sunt în stare de așa ceva, te rog să mă cunoști de-acu înainte. Acum, dacă d-ta vrei să-ți duci partea d-tale la Old California, eu nu pot să te împiedic. Eu sunt pentru mijloacele moderne și-mi procur un aeroplan.

— Vorbești parcă siguranța ar fi sută în sută cu aeroplanul. Uiți că nu demult, John Brant s'a prăbușit în Mexic, doborât de un pirat al aerului, care i-a prădat produsul minei.

— *Nevermind!* Așa rămânc. Imi cumpăr un aparat. Și chiar mâine încă, poate fi aici.

— Știi să sbori?

— Asta-i o jucărie la feciorul lui tată-meu! se grovăvi Robby, lăudăros. Am chiar un mic aparat de sport și de fiecare sfârșit de săptămână sburam la Honolulu.

Small rânji până la urechi.

— La vorbă nu te 'ncurci. Să te vedem și la treabă. M'aș bucura.

— E'n regulă, vasăzică. Transportăm argintul —

— Nu, nu, se scutură Small. Eu rămân la automobilul meu. E lucru încercat. D-ta du-ți partea d-tale la Carson City și cu balonul stratosferic, dacă crezi că e mai bine.

— Dar bine, Small, faci o nebunie! Ce-i opoziția asta? Un avion e —

— Tot atât de sigur ca un mormânt. Ia d-ta calcasca d-talc aeriană; eu rămân la vechiul meu Ford, spuse Small cu încăpățănare. Om vedea cine o să ajungă mai bine.

— D-ta, în orice caz, nu, întâmpină Robby cam înciudat... Uf! își zicea el, ce hahaleră demodată! La urma urmei, dacă vrea să-și piardă argintul lui, facă-și de cap!

Small îi clipi șiret din ochi.

— Știi ceva? Hai să facem o probă de lămurire. Eu merg cu mașina mea și d-ta îți cumperi un avion — bine 'nțeles nu în contul exploatării comune.

— Fie și așa, cedă Robby. Dar trebuie să recunoști că modul de transport de până acum era absolut periculos. Numai o minune că nu ați pățit-o încă. Chiar de neînțeles. Bandiții nu se dau înapoi să atace transporturi de căi ferate, distrug șinele, aruncă în aer locomotive, manevrează cu granate de mână, revolvere,

mitraliere, cum umblăm noi cu stiloul de scris. Câte victime umane nu au făcut în ultimii ani ? Toate acestea se pot evita.

Transporturile atacate erau asigurate.

— Șubredă scuză. Noi nu suntem asigurați și am pierdut treizeci de mii de dolari. Unei asemenea primejdii nu mă expun a doua oară. De acum încolo nu se mai așteaptă până se adună o sumă mai mare, ci stabilim un maximum de douăzeci de mii de dolari. Și aceștia îi duc eu la Carson City.

Small încruntă sprâncenele stufoase. În ochi îi scăpărau fulgere.

— Ce-ți închipui d-ta, la adică ? spuse el mai stăpânindu-se încă. Abia ai mirosit nițel cu nasul pe-aici și crezi că știi toate celea mai bine ca mine, care mă frec cu mina asta de douăzeci de ani ?

— Nu este vorba nici de știut mai bine sau nu. Punctul de bază este că suntem tovarăși. Și că eu am drepturi egale cu d-ta.

— Perfect exact. D-ta rămâi la punctul d-tale de vedere, eu la al meu, pe care experiența mea mi l-a dovedit ca fiind cel mai practic. Fiecare își duce la bancă partea lui, în modul ce-l crede mai bun.

→ Ne învârtim pe loc, văd, ca nebunii. Căci unuia din noi îi cam lipsește o doagă. Ori d-ta ori eu. Presupun că cel mult până mâine se va alege care e acela. *Bye, bye !*

Robby trecu în biroul mic și luă receptorul telefonului. Era mai mult un gest mecanic. Căci de-o săptămână nu se mai putea stabili nici o legătură. Se stricase pesemne ceva la hodoroaga de aparat sau dealungul firului. Robby învârtea manivela ca la flașnetă. Spre uimirea lui se vesti aproape imediat o plăcută voce femeiască. Asta era muzică pentru urechile lui, care trebuiseră să se lipsească de atâta amar de vreme de asemenea sunete delicate.

Peste cinci minute se aplecă afară pe fereastră. Small trecea prin curte.

— Allo, Small ! îi striga Robby. Am plăcerea să-ți comunic noutatea senzațională.

— Ce anume ?

— Avionul e peste o oră aici. Pune să se facă toate pregătirile.

Small dădu ursuz din cap, bombăni ceva și rămase locului pe gânduri.

Robby era în dispoziție de sărbătoare. Mai privi odată mica dar greaua grămadă de bare de argint și aur, își frecă mâinile și zâmbi :

— Peste o oră pornim, Small. Hai să pariem că ai să ai o pană îndrăcită.

— Mulțumesc ! Nu mă bag decât în afaceri sigure, răspunse el uscat.

— Păcat ! Ți-aș fi câștigat cu plăcere o sută de dolari. Mi-a cam secat cassa. *Nevermind !*

— Parker și Pott lipsesc de trei zile. N'ai ideie unde-or fi întârziat ?

— Nu știu mai mult decât d-ta, spuse Robby. Iși înfundă mâinile 'n buzunare și începu să fluere sentimental melodia : *Oh baby, you are my Sweetheart!*

— Și nu ești îngrijorat ?

Robby își întrerupse îndeletnicirea muzicală, păru a căuta ceva interesant pe întinderea cerului și răspunse apoi :

— Cătuși de puțin ! Dacă ar fi alții decât ei — poate. Așa însă știu absolut sigur că au găsit o urmă și că nu vor s'o slăbească până n'or interna banda acolo unde i se cuvine. Înțeles ?

— *Yeah !* mârâi Small, scuipând. So-cotesc numai că exagerezi capacitățile amicilor d-tale.

— Am motivele mele s'o fac.

— Nonsens ! bombăni Small, dând să plece.

— Un moment ! îl opri Robby. Ia spune, Small, cunoști doar destul de bine pe toată lumea din această faimoasă regiune, nu ?

— De când îți place așa de mult pe-aici, că-i acorzi titlul de faimoasă acestei regiuni din preajma Virgin-Minei ?

— De azi, scumpe Small. Sau calculat mai precis — de nouăsprezece minute încoace. Precum ai observat, poate, ne putem iar pune în legătură telefonică cu lumea din afară. Frumoasă invenție, zău, telefonul.

— Nici vorbă — și mai departe? Small nu înțelegea încotro bătea, la drept vorbind, Robby. Dai târcoale chestiei, ca pisica fripturii prea fierbinți.

— Potrivit cu sexul meu, ar trebui să spui cotoi, îl îndreptă Robby cu indulgență, dar indiferent. Ascultă, mai bine, Small, despre ce „friptură” e vorba. Am auzit la telefon o voce... o voce, îți spun, care m'a răpit, care, dacă nu aș fi trecut de vârsta prostiilor, m'ar fi inspirat să compun poezii de primăvară !

Small nu clinti o fibră.

— Mai pe scurt vorbind, ai vrea să știi dela mine cine e respectiva jună damă careia îi aparține acea voce ?

— Exact, confirmă Robby. Constat, de altfel, că ești capabil de eleganțe de stil.

— A, aceste și le însușește repede cineva în contact cu distinsa d-tale personalitate, întâmpină Small cu mutra cea mai serioasă. Cât despre juna făptură, ea se numește Pimpinella Peaster.

— Pimpinella sună splendid! se entusiasmă Robby. Peaster... poate mai puțin. Dar cine e de vină de numele lui !

— Nimeni. Aici ai perfectă dreptate !

— Și — ahâm — cum arată persoana ? Ce mai întrebi ca prostul. Admirabil, fi-rește ! O creatură cu o asemenea angelică voce trebuie să fie o capodoperă, o minune a creațiunii!

— Crezi ?

— Sunt convins ! exclamă Robby patetic.

— *Well!* Aș vrea să-ți cruț o dezamăgire, dar nu am cum. Miss Pimpinella Peaster nu e nici tânără, nici nu a fost vreodată drăguță. E mai degrabă uscată și sucită ca un sfredel lung. E o gaiță urâtă și bătrână, limba cea mai flecăriitoare și mai rea din toată Old California. *Yeah!* apăsa Small. Dacă nu mă crezi, sbori repede cu aeroplanul cel nou, și examinează capodopera. Hahaha!

O șterse cu pași lungi.

Robby se uită după el cu sentimente așa ș'asa. Un bâzâit îndepărtat îl făcu să ridice ochii spre cer, uitând complet de sperietoarea de Miss Peaster cea cu vocea de privighetoare.

Avionul ateriză în apropiere. Pilotul escaladă colivia și sări pe pământ. Robby îi scutură viguros mâna.

— *Howdy, howdy, boy!* exclamă el vesel. Asta-i aparatul comandat?

— *Well,* ăsta-i. Era întâmplător gata de sbor, și așa, am pornit-o imediat la Virgin-Mine.

Small și câțiva mineri veniră fuga.

— Asta e? întrebă Small.

— Da, precum o vezi, spuse Robby cu mândrie. O pasăre frumoasă, repede! Câte mile face? se întoarce el către pilot.

— Două sute șaptezeci scot din ea. E tipul cel mai bun din Statele Unite. Extrem de mobilă; suportă orice comparație cu avioanele de vânătoare ale armatei. Cu instalație de radio. Două mitra-

liere pot fi montate imediat, dacă e nevoie.

— Dece nu direct două tunuri ? făcu înțepat Small.

Pilotul îl privi uimit.

— Nu da atenție d-le, interveni Robby. Dumnealui e de un temperament cam isbucnitor, cam înțepător. Cum eu, în comparație cu dânsul, sunt un adevărat borcan de miere, domnesc între noi cele mai armonioase raporturi ce se pot închipui între doi colaboratori.

Small își arătă dinții:

— Zănatic băiat ai ieșit! Old Sam nu nu era așa. Nu-i semeni defel.

— O, încă de prin școală făceam desperarea mătușii, chicoti Robby. Dar nu face nimic. Iubește-mă cu cusururile mele. — Ei, boy, ce zici, n'am putea face chiar îndată un sbor de probă?

— Imediat.

— Excelent.

Pilotul aduse cu el totul. Robby își puse pe loc haina blănită, casca în cap și ochelarij apărători în fața ochilor.

— Ei, Small, spune drept, nu privești cu mândrie pe asociatul d-tale? Admite sincer, că aveai până acum o părere proastă despre mine. Ochilor ageri ai lui Robby Bothwell nimic nu le scapă.

Se cățără cu pilotul în aparat.

— Dă o raită și pela capodopera creațiunii, Pimpinella, și prezintă-i omagii ! nu se putu opri Small să-i strige în urmă.

Robby disprețui să-i răspundă.

Motorul dudu. Avionul își luă avânt. Până să se frece Small la ochi, nu mai avu ce săvadă, auzi numai un zumzet tot mai slab.

Peste o oră mașina se lăsă iar lin în fața casei.

Robby era entuziasmat.

— Small, Small, nu-ți dă inima brânci să ici parte la sborul la Carson City?

— Iți foarte mulțumesc, refuză bătrânul, n'am nicio poftă să-mi frâng gâtul.

— Nu te pricep, zău. Sau *mai bine* zis, te pricep prea bine. Impărtășești prejudecățile și frica de aviație a multor oameni. Se citește de atâtea accidente, de avioane în flăcări, de cadavre mutilate. De fapt nu sunt în proporție mai multe de cât catastrofele căilor ferate sau navigației. Așa că tot acolo iese. Lasă, lasă, într'o bună zi tot ai să cedezi. Ascultă, Small, trebuie să trăești o asemenea senzație — să sori deasupra norilor — singur, așa, în nemărginirea spațiilor, desbărat de orice greutate pământescă —

— Și lovit din senin de-o insolăție, îl întrerupse Small, batjocoritor. Slăbește-mă. Pe mine nu mă prinzi în colivia d-tale ca să-mi mănânci din colivă.

— Și preferi să clocești în colibă, ca străbunii în caverne !... Bine, să lăsăm timp omidei să năpârlească și să devină fluture. Eu sper că succesele expedițiilor noastre, vor face să-ți crească și d-tale a-

ripi, încheie Robby cu o amabilitate ispititoare.

Small îi aruncă o privire piezișe și neîncrezătoare și se îndreptă spre depozit, ca să supravegheze încărcarea barelor.

Robby clătină din cap.

— Nici nu-ți vine să crezi, că așa puținel metal să înfățișeze o asemenea valoare. O grămăjuie de argint și câțiva pumni de aur — treizeci de mii de dolari!

Se întoarse spre aparat și bătu zâmbind în metalul alb, lucitor.

— Faină cutie, sau „colivie”, cum zice moșu'. Să nu fiu feciorul lui taică-meu, de mă las până nu-l iau cu mine în văzduh — și mai curând decât își închipuie... Își vârî mâinile adânc în buzunare, ocoli de jur împrejur mașina și se opri iar înaintea pilotului. — În fond un suflet bun, bătrânul, dar încăpățânat ca un catâr.

— Nu sunteți demult asociați aici la Virgin-Mine ? întrebă pilotul.

— De câteva zile, abia.

— Yeah — de cele mai multe ori e așa când se ciocnește lumea veche de lumea nouă. Ori cedează una din părți, ori se freacă și se rod amândouă, că nu mai e de trăit.

— Așa e, răspunse Robby pe gânduri. Ei, pe Small al meu, sper totuși să-l pot pot da curând pe brazdă... Acum, d-ta cobori, și preiau eu pilotarea avionului la

Carson City, cu transportul barelor. Cum transportul care merge cu automobilul la Old California e mai în primejdie, însoțește-l și d-ta. Se poate să aveți de furcă și cu Black Bart.

Pilotul scoase un revolver mare dela subsuoară și zâmbi cu tâlc.

— Bun, aprobă din cap Robby. Intrucât cu încărcarea barelor s'a isprăvit, văd și în auto și în avion — nu te mai rețin. *Good bye.*

— *Good bye, Mister Bothwell.*

Robby făcu un semn de salut către cei din auto. Aceștia răspunseră și ei cu un salut și porniră. Robby se roti cu avionul odată deasupra minei și apoi sbură spre West. În depărtare văzu automobilul mic-mic, ca o jucărie, urmat de un steag de praf. Ce-a urmat acum, se petrecu în puține minute.

Dinspre Momon-Montains se apropia un aeroplan în mare viteză. Nepăsarea lui Robby dispăru repede.

— Ce-i trăznea prin cap nebunului de sus? Curat nebun! Dacă urma pe aceeași direcție trebuie negreșit să ajungă la o ciocnire.

Un avion de poștă aeriană nu putea fi. Acestea aveau cu totul altă rută.

— Turbat! scrâșni Bobby. Nu zău, părea anume că-l vânează!

El cârmii violent. De dincolo porniră niște fulgerări neîtrerupte. Inima îi stă-

tu o clipă lui Robby. O mitralieră ! Un pirat al aerului!

Ii vâjăiră prin cap toate poveștile ce le citise și auzise vreodată. Căpitanul Mors, misteriosul, care purta veșnic o mască neagră, fiindcă vrăjmașul lui de moarte îi stampilase pe frunte, cu fierul roș, un cap de diavol, sărbătorea în felul acesta învierea sa împreună cu alți câțiva eroi ai văzduhului, ale căror aventuri fantastice le sorbise cu sete ca băiat — și până la John Brant și piratul aerian al Mexicului.

— A, bandiții! Pe toți dracii din iad! De unde au și putut blestemații — dar Robby nu avu vreme să gândească mai departe. Un așa de mare acrobat aerian nu era, ca să fie în stare să dejoace intențiile sburătorului inamic. Afară de asta nu avea altă armă decât un mic revolver.

Piratul aerian îl sili să aterizeze. Cu o repeziciune sinistă, Robby săgetă spre pământ. În ultima clipă putu opri motorul. Totuși isbitura fu atât de puternică, că se auzi o trosnitură strașnică, aparatul se înfipse în bot iar Bobby fu asvârlit cât colo, afară.

Niște detunături surde îl smulseră din semi-amețeala lui. Se ridică clătînându-se și puse mâna streășină peste ochi. Nu departe venea în goană un automobil, în care recunoscu, din prima aruncătură de ochi, Fordul lui Small. Și aproape de tot,

deasupra acestuia, vâjâia avionul dușman. Două, trei bombe explodară în preajma mașinii, care tresăltă ca o broască dar dispăru cu viteză mortală într'un nor de praf.

Avionul lăsă automobilul, descrie o curbă scurtă și ateriză în apropiere.

Robby strângea din dinți. Nu era o poziție plăcută aceea la care se vedea expus. Și mai mult decât asta îl sâcâia încă gândul reîntâlnirii cu Small, care avea acum toată îndreptățirea să-și râdă în voie de el.

Mitraliera fu îndreptată asupra lui. Un bărbat sări afară, îndreptându-se în pas alergător spre el, pe când un altul mînuia amenințător mitraliera din aparat.

— Fă-te că te rogi la cer! îi strigă străinul. Robby nu avu încotro și ridică brațele 'n sus.

Bărbatul legat peste față, îi scotoci prin buzunare, — ferindu-se să nu stea în linia mitralierei — scoase revolverul lui Robby și-l svârli disprețuitor deoparte.

Robby își recăpătase aerele lui mucale, deși în el fierbea.

— Allo, boy, îl tutui el pe piratul aerului, voi bandiții vă modernizați, nu glumă. Avea dreptatea prietenul meu Xenokrates. Aci nu mai e Westul sălbatec, ci Chicago sadca. Fă-mi plăcerea și spune-mi numai una la ureche: Unde se ascunde Black Bart? Că n'ai ideie ce dormi-e de el.

— Gura, maimuțoi stupid !! sună răspunsul neprietenos.

Robby avea pe limbă o întâmpinare tot atât de politicoasă, când făcu o descoperire, care-i stârni cele mai violente bătaii de inimă. Două figuri ciudate, care-i părură cunoscute, se strecurară tiptil din tufișele de după avion. Tot restul fu executat în puține clipite. Două mâini cuprinseră ca un clește gâtul omului dela mitralieră, două alte mâini îi răsuciră brațele spre spate; astfel fu tras din avion și legat.

O veselie năbădăioasă birui pe Robby.

— Hahaha! hohoti el din senin. Asta zic și eu surpriză. Intoarce capul boy, și vezi norocul ce-a dat pe voi!

Banditul, care se ocupa tocmai să scoată metalul din avionul stricat, se răsuci cu o 'njurătură, sări jos și scoase revolverul.

— Nu, nu băiete, aci nu se trage, decât... așa! spuse Robby trăgându-i un formidabil pumn în bărbie, care ar fi doborât și un un campion de categorie grea.

— Așa! tu ești aranjat și scos din luptă.

Întâmpină cu un salut entuziast pe Chester și Phipps, care soseau mânând dinainte-le pe prizonierul lor și legară solid și pe cel doborât de Robby.

Robby, firește, avea toate motivele să fie uimit.

— De unde până unde dv. aici? voi el

să știe. Nu mi-am crezut ochilor când v'am văzut târându-vă din tufișe și intervenind ca doi voinici sadea ai Westului sălbatic.

Profesorul își freca puțin cam jenat bărbia țepoasă. El și Phipps se înfățișau tare jerpeliți.

— Este la mijloc un — ahâm — dacă pot să mă exprim întrucâtva astfel — un simplu hazard. Ocupați cu căutarea unei anumite grupe de ruine istorice din timpul Aztecilor — zărirăm deodată —

— A, așa! Și ați intervenit imediat. Vă mulțumesc! Vă mulțumesc într'adevăr din toată inima. Drept să vă spun, nici nu v'aș fi atribuit atât curaj. *Nevermind!* Sunteți firește acum oaspeții mei și —

— Nu, nu, iartă-ne, timpul nostru este măsurat, declară profesorul, și —

— Da, și afară de asta, complectă Phipps cu o mutră plângăreață, modestia noastră înăscută ne interzice, afară de asta —

Cu un hohot de râs Robby îi bătu pe amândoi pe umăr.

— Puneți punct, puneți punct! Basta cu vorbăria. Nu mi-o luați în nume de rău că vă găsesc pe amândoi niște originali amuzanți. Că timpul v'o fi măsurat, merge, mai cred, dar cu modestia înăscută puteți s'o lăsați domol în cazul acesta atât de deosebit. Așadar refuz orice refuz. Mergeți cu mine.

— Imi pare rău, Mr. Bothwell, stărui

Phipps și mai plângăreț. Nu prea țin să fiu martor la anumite manifestări de condoleanțe — ahâm — voiam să spun de felicitări pentru rezultatul expediției d-tale. Că uite, tocmai vine Mister Small, amabilul d-tale asociat. Salută-l din parte-ne —

Robby simți nevoia să intre în pământ sau, cel puțin, să șcază jos. Cum însă nu se afla lângă el niciun pietroi sau buștean, el rămase în picioare și pe gânduri.

„Niște originali amuzanți, îi numise el pe profesor și pe asistentul său. Bine, bine, asta erau ei, nici vorbă. dar — hm!! — ?!

— Ei, nu prostie! Ce-i trecea prin cap? Se pierdu în presupuneri din care nu a-lese nimic.

Intre timp automobilul stopă. Robby făcea pe ursuzul. Barcle fură transbordate în automobil. Cei doi prizonieri trebuiră să urce și ei, iar după o scurtă percheziție a avionului „inamic”, porniră cu toții în plină viteză înapoi la Virgin-Mine.

În birou, Robby și Small luară un interogatoriu sever bandiților. Succesul. Blestemații nu scoteau un cuvânt, rânjeau numai sau chicoteau batjocoritor. Cunoscuți nu erau nici unuia.

Robby porunci să fie vâriți într'un beci sigur.

— Suntem încredințați că avem aface

cu Black Bart, spuse el lui Small. Nu știți nimeni cum arată la față? Dacă se cunoaște numele acestui șef de bandă, care operează folosind când vechile metode ale Westului sălbatec când avionul modern, trebuie să existe și vreo descriere personală a lui.

— Mai lămurit exprimat — un mandat de arestare cu semnamente. Așaceva din nefericire nu se pomenește. Cum arată Black Bart nu poate spune niciun om. Da, Bothwell, n'avem încotro. Eu am făcut pân'acum tot ce-am putut. Prinderea lui Black Bart au întreprins-o specialiști mai frecțați ca d-ta sau ca mine. Rezultatul? Ori au renunțat, ori au fost găsit cadavre, ori... au dispărut fără de urmă.

— Asta dovedește numai că până acum Black Bart a fost mai deștept ca adversarii lui. Nu vrea să spuie însă că nu se află alții și mai isteți ca el sau care să se poată măsura în orice privință cu el.

— La cine, de exemplu, te gândești?

— Char la mine, cu voia d-tale, declară, puțin cam sfidător, Robby. N'am fost niciodată un gogoman. Și primesc să fac prinsoare cu d-ta că noi o să-l răpunem pe Black Bart.

— Un moment! făcu Small foarte calm. Cine sunt acești „noi”?

— Nick, Pott și eu.

— Pe Nick și Pott — poți să-i scoți din număr.

— Dece? exclamă Robby neliniștit. Ce vrei să spui? Ce știi despre ei?

— Nimic anume încă. Dar cum sunt trei zile decât au dispărut, se poate presupune că... s'a isprăvit cu ei.

Un moment Robby simți ca un gol în stomac. Iși turnă un coniac, îl dete dușca și apoi spuse mai întărit:

— Orice aş crede, numai asta nu. Nu, Small, nu-i cunoști pe prietenii mei și nimic nu-mi poate sdruncina încrederea în destoinicia lor. La drept vorbind, doi din bandiți i-am prins, și cum fac, desigur, parte din banda lui Black Bart, vom face tot posibilul și imposibilul ca să le descleștăm gura.

Robby se duse la fereastră. Privea cu ochii peste munți dar par'că nu-i vedea.

— Știi ce-mi pare mie suspect în toată afacerea asta? zise el, întorcându-se subit.

— Ei, ce?

— Atacul. Da — nimic altceva. Numai atacul, *old man!* De unde știau bandiții, întâi, că transportam bare? Al doilea, de unde știau că transportam o parte cu avionul?

— Răspunsul e lesne de dat. Black Bart are spioni peste tot. Precum ți-am mai spus-o, el sondează câmpul acțiunilor lui cu toată amănunțimea.

— Asta însemnează că unul din lucrătorii noștri e un complice al lui.

— Nu vreau să susțin chiar așa ceva.

E destul, de-o pildă, să se puie un fir lateral la telefonul nostru, sau vine la mină un călător cu aparență cinstită, e găzduit și pune în acest timp întrebări nebatătoare la ochi. Dacă se întâmplă ceva, și cauți pe individ, cum să-l dovedești că era spion? Până acum ne-a ocrotit norocul. Acum, luăm noi tot felul de măsuri de precauțiune, dar vreun scop nu mai au. Căci sunt încredințat că Black Bart acum s'a săturat de Virgin-Mine. Așa cel puțin făcea el totdeauna până'acum. Ațacul fulgerător și dispariții fără de urmă. Apoi domnea câtăva vreme liniște, până ce răsărea din nou undeva cu o lovitură, în Utah, în Arizona sau New-Mexico. Nu vreau să spun că pretutindenți numai Black Bart e la mijloc, dar multe din aceste prădăciuni se pot pune pe socoteala lui.

— Nu s'ar putea admite că mai multe bande ar lucra sub conducerea lui?

— Posibil este, dar nu pot să ți-o spun. Vorbește cu șeriful, vorbește cu Doolittle și cu o duzină de alți oameni — fiecare va susține altă părere. Multe se pălăvresc despre Black Bart; ceva exact nimeni nu știe.

— E o istorie blestemată. Ne învârtim în cerc... mereu în cerc, fără a găsi un drum. Dar un drum trebuie să se poată găsi, pe toți dracii, dracii din iad!

Robby părăsi camera.

Se duse la cele două avioane, spera să

găsească prin preajmă pe Chester și pe Phipps, dar nici pomeneală de ei pe acolo.

Examina avioanele. Al lui nu mai era de folosit.

— Scumpă experiență! bombăni el cu ciudă.

Avionul banditului mai era în bună stare. Rezervorul era plin ochiu. Motorul vâjăi numaidecât.

Robby nu stătu mult pe gânduri. Se urcă și făcu un sbor peste Mormon-Mountains. Cu ochianul iscodi văile și ponoare, fără să descopere ceva suspect.

Fără a renunța la orice speranță, aterisă iar la Virgin-Mine.

— O convingere tot am căpătat, îi spuse el lui Small, anume că bârlogul bandiților se află în imediată apropiere.

— Ce te face să crezi?

— Rezervorul era plin ochiu, nu făcuse vreun sbor lung. Asta e dovadă, cred.

— Este, aprobă Small, gânditor. Întrebarea e numai, unde să-l căutăm.

— Și asta am s'o dibăcesc eu — îmi dau cuvântul!

Înșeuă un cal și porni călare.

Șade doar prin vecinătate o fetișcană, frumoasă și neagră ca un drac. S'o vedem. Dece nu mi-aș proba norocul pe acolo? Mai știi?

Pcla ceasurile trei Robby ajunse la cabană. În buzunar avea revolverul, cu pie-

dica scoasă. Dar nici urmă nici de jaguar
nici de Cassandra Gaynor.

Robby descălică și ciocni în ușă.

Nicio mișcare.

— Allo! strigă el, bătând cu pumnul.

— Pe mine mă cauți? auzi el dintr'o
parte, o voce adâncă. Se întoarce încet.
Un bărbat cu o statură athletică pășea
spre el.

— Aha, ăsta-i Gaynor, își spuse Robby.
Frumos bărbat, dar întunecat ca moar-
tea !

Gaynor avea un cap caracteristic și
fascinator. Părul și barba pana corbului,
numai tâmplele ușor ninse.

— Da, răspuse Robby și se mira în a-
celaș timp de sentimentul care-l atrăgea
spre omul acesta — spre dv., dacă sun-
teți Mister John B. Gaynor.

— Gaynor mă numesc. Ce doriți?

— Nu ceva anume. Eu sunt Robby
Bothwell, noul coproprietar al Virgin-
Minei. Nu doream altceva decât să vă fac
o vizită de bună vecinătate.

— Sam Bothwell avea un fiu, de care
se spunea că s'a prăpădit undeva. D-ta
ești acela?

— Nu, eu sunt un nepot al lui. M'a lă-
sat moștenitor universal.

Un licăr cald pâlpăi peste fața cea sum-
bră. Cu o mișcare prietenoasă, Gaynor îi
întinse mâna.

— Intră. Am cunoscut pe unchiul d-tale.

Mai mult de un ceas stătură împreună Robby și Gaynor. Când seara târziu, se înapoia la Virgin-Mine, găsi pe Small într'o dispoziție foarte agitată. Fața îi râdea, dădea din mâini.

— Ce-i, Small? râse și Robby, ce-i cu d-ta? Ți-ai adus deodată aminte că e ziua nașterii d-tale?

— Ce ziua nașterii? Fleac! Ceva cu mult mai bun, Bothwell! Am dat de-o nouă vână de aur. Ia te uită — ia te uită numai ici!

Intinse lui Robby o bucată de aur cât pumnul.

— Pe toți sfinții! Aur-aur adevărat, bâlbâi încurcat Robby. Când s'a întâmplat?

— Acum un ceas. Bothwell, descoperirea asta ne face milionari. Vino și d-ta jos. Asta trebuie s'o vezi cu ochii!

Robby era nu mai puțin turburat ca Small. Gaynor și frumoasa lui fată, cu care, spre mâhnirea lui, nu putuse da ochi, se eclipsară pentru moment din gândurile lui.

Cu pași lungi, Small pășea dinaintea lui Robby prin galeriile subterane luminate de lămpi electrice, coti într'un gang îngust și scund și împinse o ușă.

Aici Robby nu mai fusese încă, așa că nu se miră de ușa aceea. Se miră abia

când îl întâmpină un aer proaspăt, răcoros, când se văzu într'o vale în formă de cazan, închisă între pereți stâncoși până la cer.

Intr'un ocol înțărduit stăteau câteva duzini de cai. Șeile atârnav de bulamaci. La stânga, sub streășina uriașă a unei stânci, era o cabană între tufișe. Și dinaintea lui se înfipseră zece, douăzeci de vlăjgani, care-l priveau batjocoritori.

Robby îi privi pe rând, și apoi privi pe Small.

— Așa stau lucrurile, așadar! spuse el foarte calm. Fiindcă ți-a descoperit secretul, de-aceea unchiul meu a trebuit să moară! Și acum vrei să mă înlături și pe mine. Tu ești **Black Bart!**

* * *

Nick Parker smuci pe Cassandra spre o văgăună a râpei. Cu o tăietură de cuțit făcu să-i cadă legăturile dela mâini.

În primele clipe era ca uluită. Respira greu. Hein Pott îi puse o ploscă metalică la buze. Ea înghiți. Îi curse ca foc pe gât-lej. Depărtă plosca, își apăsă mâna pe gură și tuși.

— D-ta l-ai fabricat sau diavolul, horcâi ea.

Nick râse indulgent.

— Se cunoaște că nu ești deprinsă cu o picătură bună.

Nick Parker privi coliba. Patru călăreți sosiseră, alți șase se apropiau din aceeaș direcție! Era o lovitură care-i strica planurile.

De situația lui și de-a însoțitorilor lui nu mai încăpea să se amăgească. Căii le

erau așa de obosiți că n'ar mai fi putut face două mile. Ai bandiților păreau a mai fi în puteri.

Un râset dârz îi svâcni în jurul gurii.

— Banda! Probabil cea adevărată! Și poftim, Nick, de pune mâna pe ea!

De după colibă se iviră mai mulți bărbați. Vorbeau agitați între ei. Nick Parker își dădea seama de ce.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să riște o lovitură de forță. Ascunzătoarea, în care era tupilat cu Pott și Cassandra, nu era potrivită pentru o apărare. Singura cale rămasă, era fuga.

— *Go on!* scrâșni el și se furișă printre tufișe spre fâșia de iarbă pe care pășteau caii.

Cei noi veniți se îmbulzeau gălăgioși și în sdrăngănit de pinteni spre colibă.

Cât ai clipi, Nick, Pott și Cassandra se saltaseră fiecare pe câte-un cal al bandiților, dând pinteni. Dar se și auziră răcnete și trosniră împușcături.

În galop turbat, cei trei călăreți se năpustiră pe colină'n jos și pieriră înghițiți de tufișe. Clocotind de furie, tâlharii prinseră caii rămași și porniră năvalnic după fugari.

Ceasuri ținu vânătoarea de oameni prin văi și ponoare, prin râpi și prăpăstii, peste dealuri și munți. Caii suflau ca foalele. Clăbucii sburau în fulgi mari din zăbalele lor.

Bandiții se despărțiseră. Când Nick, care luase înaintea tovarășilor săi cu vreo cincizeci de metri, ajunsese pe-o crea-

stă de munte, văzu jos, într'o vâlcea strâmtă, sosind șase călăreți.

Retragerea tăiată ! Incă vreo cinci minute și bandiții îi aveau în palmă ! Inapoi prin râpe și într'o crăpătură stâncoasă, ce se căsca prăvălatic. Copitele duceau, o răsfrângere de soare le luă ochii, în josul unui mal în pantă fulgera apă lucie și alergătoare — Virgin-River.

Cu ultimele puteri, caii ajunseră la fluviu. Nick Parker, Pott și Cassandra înotau alături. Pocniră împușcături. Gloanțe stropeau jur împrejurul lor în apă. Calul Cassandrei se cufundă deodată ca un bolovan.

Cu respirația tăiată, gâfâind, ajunseră pe malul celalt. Cei doi cai erau atât de sfâșiați, că se culcară jos, numaidecât. Fugarii aveau mângâerea că nici bandiților nu le mergea mai bine.

Cei trei alergară mai departe. Tufișe dese îi ascundeau de vederea urmăritorilor dar urmele nu putură să și le șteargă, în graba ce-o aveau. Ca niște copoi de vânătoare pe urma caldă, tâlharii se țineau după ei.

— Numai câteva minute, boys, și punem mâna pe ei ! îi întetea conducătorul lor.

Bandiții își lăsară caii pe mal și se resfirară în căutare. Urmele fugarilor duceau într'un crânguleț dar nu mai ieșeau din el dincolo. Când bandiții stabiliseră bine acest lucru, începu să se lase noaptea.

Pe după pădurice se întindea o prerie ondulată de coline.

Bandiții fierbeau de ciudă. Cât pe-aci să se încaere între ei.

— Liniște, se răsti la ei conducătorul bandei. Vă spun că tot în pădurice sunt ascunși, măcar că ziceți că ați căutat după fiecare pom și în fiecare tufiș. Sus, coroanele arborilor le-ați cercetat, nătă-răilor? Ei, atunci? Sunteți buni de pală-vre, de altceva nimic. Sus în copaci șe-deau bocrește și făceau haz de noi. Acum, pe unde scoatem cămașa... *great Lord*, îmi vine să erap de ciudă.

— Ia nu te mai rățoi așa la noi, îl în-fruntă Ned. Vorbești mereu de prostia noastră, dar tu unde erai? Nici ție nu ți-a trăsнит prin cap mai mult ca nouă ca să te cațări prin copaci. Apăi dacă e așa, ți-ne-ți gura, măi Jack, că mănânci o scăr-măneală dela mine. Ce tot faci pe căpi-tanul?

Când se mai potoli gâlceava, bandiții ținură sfat. Ajunseră la încheierea că jumătate din ei să poposească în preerie iar jumătatea cealaltă aci, la fluviu.

— Și țineți ochii deschiși, aminti Jack fărtaților. Știți cu ce diavoli aveți dea-face. Nick Parker și Pott sunt doi sti-cleți primejdioși iar pisica de Cassan-dra e și ea un pui de drac cu care nu e de glumit.

— Bine, bine, bodogăni Ned, care con-ducea a doua ceată — tu vezi de tine că din partea noastră știi că n'au să scape.

Plecă cu pâlcul lui pe când ceștialalți se tolăniră pe mal. Îmbucară câte ceva. Rânduiri străji și se culcară să doarmă puțin.

Cele două sentinele nu erau mai puțin frânte de oboseală; după ce și mâncaseră, ochii li se lipeau de somn.

Ceilalți sforăiau de par'că duceau porcii la apă. Străjile îi pizmuiau, căutau să se ție treji, mai mișcând, mai vorbind, dar și asta încetă curând.

— Numai câteva minute, mormăi unul din ei și se ghemui. Celalt, mai îndărătnic, se duse la râu și-și vârî capul în apă. Tovarășul ghemuit bolborosi fără să se'ntoarcă: „Bagă de seamă, Johnny — ai trei nu trebuie să ne scape — Jeah — ! căscă el. Nu treb... să... ne... sca... !

Bărbia îi căzu adânc în piept. Dar numai câteva minute putu dormi așa. Neliniștea din el îl făcu să tresară și să sară în sus. Privi buimac, căutând pîmprejur.

Johnny — ! chemă el înăbușit, cu mâna pe revolver. Johnny ! strigă el mai tare, și mai tare. Unde dracu te duseși ? Nu poți răspunde ? Ori te-a luat Aghiută ?

Da, Johnny nu mai putea răspunde. Nu-l luase Aghiută, ci Nick Parker. Când banditul eși, băgase capu'n apă ca să se mai învioroze, Nick, care de o bucată de vreme observa grupul de pe mal, îl apucă și-l târî în apă. Când acela vru să se sbată, el îl ameți cu un pumn. Nick

se lăsă dus puțin de cursul apei și trase apoi pe omul buimăcit la mal.

— Pe unul îl avem, vasăzică, spuse el mulțumit, legând cu o curea subțire mâinele la spate, banditului.

Hein Pott se aplecă peste prizonier.

— Un băcețandru, încă. Sper că va vorbi.

— O să trebuie, declară Nick Parker scurt.

— Ce-or fi gândind ceilalți?

— Nu știu și puțin îmi pasă. Principala e, să mă ducă acolo unde vreau eu: — la bârlogul lor.

— Pe tine?! spuse rar Pott.

— Da, pe mi-ne! replică Nick Parker. Tu o duci pe Cassandra acasă, ca să-și poată libera jaguarul... și după asta nu mai aveți alta de făcut decât să vă țineți ascunși.

— Hm, și ăsta de-aici? Pott arătă spre prizonier.

— Pe ăsta îl iau cu mine. Am nevoie de el.

Alunecară, cu prizonierul legat, în apă și înotară la malul celalt.

Bandiții se treziseră. Alergau pe țărm, de colo colo, apoi se adunară buluc și zarva lor furioasă se auzea până aici.

Hein chicoti.

— Las' să se ia de păr. Cu cât își pierd mai mult mințile, cu atât mai bine pentru noi.

— Nici vorbă, aprobă Parker. Noi rămânem aici până la ziuă. Nu-mi prea vine a crede ca bandiților să le dea prin

cap să ne caute de partea asta a râului. Rămâne deci cum am spus. Tu o duci pe Miss Gaynor acasă și te unești cu Chester și Phipps.

— Cum, cum ? se miră Cassandra ? Chester și Phipps ? Așadar tot nu m'am înșelat. Am bănuț ceva când Phipps a folosit expresia „pif-paful” în loc de revolver. Un om de știință vorbește altfel. Cine se ascunde sub masca acestor excentrici comici. Niște „G.-Mani” sau niște agenți federali ? Cam tot un drac ; unii și alții sunt la fel de periculoși.

— Agenți federali, spus Nick, grav. Ei sunt cei mai capabili oameni ai noștri, care sub masca de învățați stângaci, caraghioși și ageamii, au adus o sumă de gangsteri pe scaunul electric. Acum ne-am luat împreună însărcinarea să tăiem ghearele lui Black Bart. Un prim succes am și dobândit — prizonierul de față.

— Și dacă acesta nu-și descleștează fălcile ? obiectă Hein Pott.

— Nu-i nimic. Mai sunt zecce alții, pe care n'am să-i slăbesc.

— Ascultă, Nick, fie, am s'o duc pe Miss Gaynor la ea acasă și, dacă vrei, și la Chester și Phipps, dar nu mă lasă obrazul și inima să te las singur. Avem aface cu niște derbedei hotărâți la orice, și care n'au să stea în cumpănă să te umple cu plumbi, cum or pune mâna pe tine.

— Și eu sunt un derbedeu hotărât la orice. Deci rămâne cum am spus. Poate

ar fi de folos să-l prevestim și pe Gaynor.

Cassandra privi neliniștită departe peste apă.

— Aș vrea din toată inima, dar nu pot. Tata este în munți. A avut norocul să descopere un teren aurifer, o *bonanza* bogată. Bandiții au prins de veste... și-l caută cu turbare. Deaceea m'au răpit. Dar eu nu le puteam trăda nimic și nici n'aș fi făcut-o, chiar dacă mi-ar fi fost cunoscută poziția bonanzei. Ar fi, pare-se, pe undeva pe la Spirit-Rock, dar acesta e atât de mare și de plin de râpe, prăpăstii și văgăuni, că ai putea să cauți pe-acolo săptămâni întregi.

— În asemenea împrejurări nu-i atunci, firește, de făcut nimic. Culcați-vă puțin. Un ceas-două, mai avem vreme.

Nici Cassandra nici Pott nu urmară sfatul. Când se crăpă de ziuă, porniră. Hein Pott nu plecă bucuros. I se vedea pe față că era îngrijorat.

Nick Parker se găsea acum singur, cu captivul lui, care adormise și sforăia. Nick îl privi cumpănind și apoi îl lovi cu piciorul.

Banditul tresări și clipi des, privindu-l.

— Ha — ce-i ? făcu el buimac.

Nick Parker sta înalt și crăcănat înaintea lui, cu mâinile pe revolvere.

— Cred, că te-ai desmeticit destul ca să-mi răspunzi la o întrebare. Dar să nu umbli cu minciuni.

— Imi închipui ce întrebare e aceea. Du-te la dracu !

— Mai întâi tu, băete. Ciulește bine urechile. Ești un bandit. Dacă ai sau nu vieți omenеști pe suflet, nu știu; va stabili asta justiția. Dar una e lucru limpede, că-ți este asigurată o sumă bună de ani de ocnă. Dacă ne ajuți, ai putea fi achitat.

Banditul făcu o strâmbătură disprețuitoare.

— Du-te de te spânzură, copoi polițienesc !

— Cum vrei, întâmpină Nick Parker cu răceală. Eu ți-am dat o șansă. Ai refuzat-o. Și acum băete —

— Te-ai ars, sticlete blestemat ! strigă un glas batjocoritor, în dosul lui. Sus mâinile, sbirule, că-ți descarc un cartuș în ceafă !

Nick ridică agale mâinile și se întoarse. Era Jack. Curgea apă de pe el. Ură nestăpânită și sete de omor i se citeau pe chip și-i scăpărau din ochi.

-- Câine mă, isbucni el, bestie afurită. Ai prins pe unul de-ai noștri și vroiai să-l momеști să pălăvrească ce vrei tu, ca un papagal. Te-ai ars, te-ai fript, s'a isprăvit cu tine !

Scuipa fiere și venin, făcea spume la gură și nu mai putea de beția triumfului.

Nick nu clinti o sprânceană.

Când Jack făcu o pauză, ca să mai răsuflă, el spuse rece:

— Ai comis numai o mare greșală, *old fellow* !

Banditul făcu o mișcare de surprindere.

— O greșeală? Cu ce?

— Da, o greșeală care te va aduce pe scaunul electric. Pentru un om în situația ta e totdeauna bine să rostească o duzină de vorbe mai puțin, decât una măcar prea mult. Și tu ai flecărit o carte întreagă. Tu ai venit singur, asta am băgat-o de seamă. Dar prietenul meu e acum în spatele tău. Iacătă-l.

— Nu-l crede, Jack ! Minciuni ! strigă prizonierul, recunoscând repede șiretenia.

Prea târziu ! Numai pe-o jumătate clipă Jack îl slăbise din ochi pe Nick și glontețele se și înfipse în pieptul Westmanului.

Nick Parker nu se mai sinchisi de prizonier. Alarmați de împușcătură și de tăcerea ce urmă, bandiții se adunară la mal și, după o scurtă consfătuire, se sfătuiau să vie dincoace.

Parker zâmbi. N'au decât să vie. Aci era în joc ceva mai mult decât numai viața unui om.

Din nou reluară bandiții urmărirea. Urmărire lungă, plină de peripeții, viclenii și acte de nebună îndrăznelă. Două zile întregi îl hărțuiră pe Nick prin munți. Două zile întregi scăpă într'una din toate lațurile și cursele ce-i întinseră. Atunci se lăsară păgubași.

În seara zilei a treia, Nick Parker se strecură printr'un defileu îngust, care era mai mult o lungă crăpătură între

stânci, distruse dispozitivele electrice de alarmă, de care dădu acolo, și privi deodată într'o vale informă de cazan, închisă între stânci până la cer. Intr'un ocol întărcuit, stăteau cai. Șelele atârnavu de bulumacii îngrădirii. Spre mâna dreaptă lucea lumină, se mișcau oameni, răsunau glasuri agitate.

Politiștul se furișă tiptil printre umbrele care-l acopereau. Inapoia lui foșneau tiptil frunzele, apoi se făcu iar tăcere.

In fața micii cabane, bandiții stăteau în cerc în jurul lui Small și al lui Robby.

— Well, spunea tocmai Small, admit că sunt Black Bart și că m'am descotoșit de unchiul tău pentru că prinsese bănuială. Și tu începeai să-mi fi primejdios, deaceea am să te trimit pe lumea cealaltă, înainte de-a apuca să-ți îndeplinești amenințările. Afacerea e simplă. Am să aranjez așa lucrurile, ca să pară că ai fost omorît pe drumul între cabana lui Gaynor și mină.

— Dece nu spui mai bine asasinat? Cuvântul e mai la locul lui, ironiză Robby.

— Dacă ți-e mai plăcut, mă pot exprima și așa; pentru situația d-tale n'are nici o însemnătate. Ți-am lăsat un răgaz de grație de patru ceasuri. Pe sus totul e liniștit. Nici un suflet de om nu știe ce se petrece aici.

— Și Nick Parker ?

— Mort.

— Nu-i adevărat ! scrâșni Robby.

— Intreabă băeții. Au să ți-o adeverească și ei !

— Bandiții tăi sunt niște mincinoși tot atât de mișei ca și tine. Băeții d-tale — lucrătorii d-tale ! *By Jove* o viață nebunească și de necrezut ! Ziua lucrează în mină, noaptea o parte din ei pleacă în tâlhării și prădăciuni, și nici dracu nu-i bănuște ! Nu găsești, Small, că faci un joc primejdios de cutezător ? Dă-i înainte ! Și pielea vulpoiului cel mai viclean ajunge în putina cu argăseală, și nici un Black Bart nu scapă de scaunul electric ! Gândul acesta mă mai răcorește, îmi pricinuește o mare plăcere. Bucuros nu sunt că mor. Asta o recunosc fără fasoane. Dar moartea aproape mă înveselește, căci știu că ai să mă urmezi curând. Well, *cinstiți* auditori, mai mult nu am ce vă spune. Isprăviți-o cu mine !

Small făcu semn unui bandit. Acesta scoase revolverul.

Nick Parker și-l ținea pe al său în mână, gata să tragă. Un foc îi țâșni din gura țevii. Horcâind, banditul se prăbuși cu fața la pământ.

Impușcături fulgerau orbește prin beznă. Porniră a răpăi mitralierele. Se stârni panică.

— Trădare-trădare ! răcneau voci răgușite de spaimă. Suntem înconjurați !

Bandiții alergau în zig-zag, ca chiorlanii otrăviți. În fugă înebunită se îmbulzeau spre intrarea către mină. Fură întâmpinați și de aci cu împușcături.

Robby, cu prezență de spirit, se trânti la pământ ca să nu fie nimerit de încrucișarea de gloanțe. Nick Parker, care nu-și luase ochii de pe el, îl țârî într'un tufiș și-i tăia curelele ce-i legau mâinile.

— Nick, frate Nick ! mormăi Robby, strângându-i mâinile. *By Jove*, de data asta era cât p'aci să plec după unchiul meu, Sam !

— Cât p'aci ! zâmbi Nick.

Robby respiră odată, larg și liber.

— Și acum, par'că nimic nu s'a'ntâmpat, râse el, din nou șugubăț și dispus pe glume. Bun vânat ai pus la fiert, în cazanul ăsta. E destul de mare. Dar bine, câți vânători sunteți la adică.

— Numai vreo două duzini; i-am pitulat în umbră, așinându-se să sară, la momentul potrivit. Mina e ocupată și tot așa și ieșirea de-aici. S'a isprăvit cu splendoarea lui Black Bart. Intâia lui greșală a fost atacul diligenței, cea de a doua călcarea minei, în ziua următoare. Printr'asta gândea să te sperie și să te facă să te lipsești și să-ți iei tălpășița, lăsându-i terenul liber. Ar fi și isbutit dacă avea deaface cu vreun junc orășan ofțicos. Dar, din nenorocire pentru el, a dat de zănatecul de Robby.

Când miji de ziuă, lupta era sfârșită, ultimii bandiți, care se ascuseseră prin găuri de șerpi, fuseseră scociorați, prinși și ferecați. Small, mai bine zis Black Bart, era mort — o misterioasă și aventuroasă dublă existență își găsisse sfârșit !

Presa americană, în reportajii senzaționale, încărcă de laude pe stârpitorii uneia din cel mai periculoase bande de gangsteri ai Westului. Fotografiiile lui Nick Parker și Hein Pott, ale lui Chester și Phipps, apăreau pe prima pagină, împreună cu a lui Robby Bothwell, cuprins și el în gloria prietenilor săi.

Și deoarece orice adevărat roman american trebuie să-și aibă un *happy end* (sfârșit fericit), va căpăta și acesta unul.

Robby făcu cunoștință cu Cassandra, și acum cel mai vestit „sdrobitor de inimi” al New-Yorkului și-o pierdu el însuși pe a sa. Fu un amor fulgerător, de ambele părți. Totuși Cassandra rămase cam sălbatică și rezervată, până ce într-o zi îi mărturisi, ce anume îl alungase în singurătate pe taică-său. Fratele ei, care studia la Chicago, tânăr cu înalte însușiri, îndreptățind orice speranțe, încăpuse în societate proastă, căzuse tot mai adânc și, de curând, murise în temniță. Nenorocirea asta făcuse din Gaylor un om amărît și întunecat, care nu se mai încredea în nimeni și nu-și mai putea găsi bucurie în viață. Mângâierea lui în tot greul acestor ani era Cassandra.

Robby nu spuse nimic. O luă în brațe, răsturnă capul sălbatecei pe spate și o sărută, o sărută...

SFARȘIT

A apărut:
SENZAȚIE! **PRIMEJDII!**

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

LR PELOUȘAT

REGINA ORAȘULUI MORT

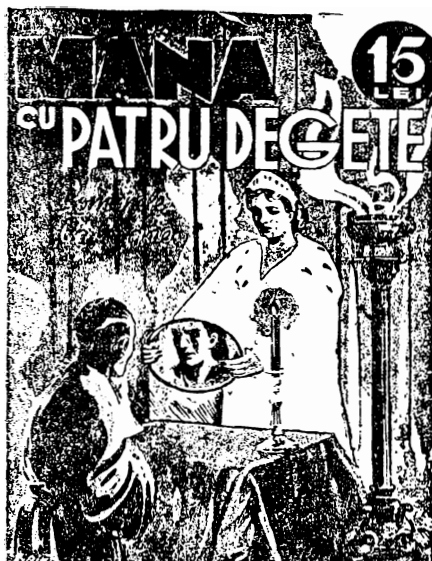

„...N'o mai iubesc pe Wastia, minți Startery. Ți-am jurat, Regină, că voi rămânea toată viața mea la Ranjalpur, fără să te părăsesc vreodată. Dar redă libertatea Wastiei—ea n'are nicio vină; va dispărea și nu va destăinui niciodată misterul cetății moarte!...“.

9 Lei, 112 pag. La chioșcuri, librării,
gări

PASIONANT!

Cereți

Care asasinul și spionul-nălucă, Djigula, care uluiește și sfidează polițiile internaționale să fie românul Constantin Verașcu?... Pasionanta luptă detectivă pentru inocentarea acestuia. Isbândi-va?

15 LEI — 230 pagini.

La Chioșcari, librari, gări

NOU

A apărut

Publicațiune periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni

AVENTURA
ROMANE DE ACTIUNE SI PASIUNE

JACK LONDON

ZAPEZI INSANGERATE

*Din capodoperele de pal-
pitant dramatism ale fai-
mosului scriitor și aventu-
rier Jack London*

9 LEL, La chioșcari, librari și în gări

1

Cereți **ULTIMELE VOLUME APĂRUTE**

in **„AVENTURA”**
colecția

Publicațiune periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

- No. 20: MILIOANELE LUI VULPE-ROȘIE
No. 21: SCLAVA PIRATULUI
No. 22: MISTERIOASA EXPLOZIE DEPE
„NICOBAR”
No. 23: FUGARA
No. 24: CAPITANUL URAGAN
No. 25: ȘEICUL FANTOMA
No. 26: AVENTURILE COLONELULUI GERARD
No. 27: ÎN TARĂ URIAȘILOR ROȘI
No. 28: ÎN VARTEJUL MORTII
No. 29: PERLA FAKIRULUI
No. 30: EXPERIENȚA D-RULUI WARD
No. 31: SIDDARTA PRINT INDIAN
No. 32: COMOARA IDOLULUI
No. 33: ORAȘUL SCUFUNDAT
No. 34: MUNTELE TRAGIC
No. 35: ÎN IADUL VERDE
No. 36: ZĂPEZI ÎNSĂNGERATE

ULTIMUL VOLUM :

SPECIAL DE PAȘTI
AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE
LE PELOURAAT

„...N'o mai iubesc pe Wastia, minți Startery. Ți-am jurat. Regina, că voi rămânea teată viața mea la Ranjalpur, fără să te părăsesc vreodată. Dar redă libertatea Wastiei - ea n'are nici-o vină, va dispărea și nu va des-tăinui niciodată misterul cetă-ții moarte!...”

creșterea **9 LEI** Timorul Casei Scriitorilor 1 Lev - 1966

Imprimăria „Adevărul” S. A. București

APARE LA 15 ALE FIECAREI LUNI UN NOU VOLUM